kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 1

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

ROOMS 2013+

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 2

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 3

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

ROOMS 2013+

Contemporary Art Show

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 4

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 5

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

St George Lycabettus Hotel

Δεξαμενή, Κολωνάκι

24/1/2013 - 10/2/2013

ROOMS+ 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Αίθουσα Τέχνης Καππάτος

Αθηνάς 12, Αθήνα

26/1/2013 - 23/2/2013

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 6

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 7

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Στη δέκατη τρίτη χρονιά των ROOMS που έχουν ως ζητούμενο την ανίχνευση και παρουσίαση στο ευρύ κοινό των νέων τάσεων και προτάσεων στον εικαστικό χώρο, έχουμε ξανά την ευκαιρία να ανακαλύψουμε και να κατανοήσουμε τη σκέψη και το δημιουργικό έργο των σύγχρονων καλλιτεχνών και θεωρητικών τέχνης, να προβάλλουμε το σημαντικό και ουσιώδες και να διευρύνουμε τα όρια της εμβέλειας και υποδοχής της Σύγχρονης Τέχνης. Σε όλη την διάρκεια αυτών των εκθέσεων, αυτή η προσπάθειά μας έχει δείξει και την αντοχή της αλλά και την αναγκαιότητα και χρησιμότητά της ως ένας τόπος συνάντησης και επικοινωνίας, μια πλατφόρμα διαλόγου και ανάδειξης προβληματισμών. Ένας χώρος δικός μας, έρευνας και στοχασμού, ένας χώρος όπου η ελεύθερη δημιουργική σκέψη βρίσκει έδαφος να υπάρξει από κοινού, να παράγει δημόσιο λόγο και να προσεγγίζει ένα ευρύ κοινό πολιτών που αναζητά την επαφή με την πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία.

Σε αυτή τη διερευνητική, ευρεία ανίχνευση των σύγχρονων «τόπων», ζητάμε τη συνεργασία όσο το δυνατό περισσότερων επιμελητών, νεώτερων όπως και καθιερωμένων, ώστε το αποτέλεσμα να συγκεντρώνει και να αποκαλύπτει αρκετές από τις υπάρχουσες τάσεις της θεωρητικής σκέψης στον χώρο της τέχνης. Οι καλλιτέχνες που στη συνέχεια προτείνονται, πιστεύουμε ότι αποτελούν σαφείς ενδείξεις της σημερινής εικαστικής πραγματικότητας στη νέα σύγχρονη τέχνη καθόσον η σύγχρονη δημιουργική θεωρητική σκέψη βρίσκεται σε μια αντίστοιχη και παράλληλη πορεία έρευνας του περιεχομένου της και αναζήτησης του αντικειμένου της με την σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία. Καταδεικνύεται έτσι ο πλουραλισμός των εκφραστικών μέσων, η ανεξαρτησία, ο χαρακτήρας, η διαφορετικότητα, οι ιδιομορφίες, η μορφοπλαστική ποικιλία της καλλιτεχνικής δημιουργίας όπως διαμορφώνεται στην αυγή του εικοστού πρώτου αιώνα και όπως ενδεχομένως θα εξελιχθεί.

Η επιλογή ενός ξενοδοχείου για τη παρουσίαση αυτής της έκθεσης, είναι συνάρτηση της επιλογής για αυτόνομες παρουσιάσεις καλλιτεχνών στον ίδιο χώρο αλλά και της ανάγκης το σύγχρονο έργο τέχνης να διεκδικήσει και να καταλάβει τον δικό του προσωπικό, ιδιωτικό και ταυτόχρονα δημόσιο χώρο, σε πλήρη αντιστοιχία και αρμονία με τον χαρακτήρα και το νόημα του σήμερα.

Μέσα από την ξεχωριστή ιδιαιτερότητα και το "προσωπικό στοιχείο" του έργου τέχνης, την πολυσημία και την συμπαντικότητα του πνευματικού περιεχομένου του, την ενδελέχεια της ιστορικότητάς του αλλά και την ανάγνωσή του σαν μια πράξη ερμηνείας του λόγου του, οικειοποίησης και μεταφοράς, καταδηλώνεται αφ' ενός η συνενοχή όσων συν-ενέχονται στην διαδικασία της εξέλιξης αυτής της πολιτισμικής αξίας και αφ' ετέρου ο βαθμός εξάρτησης, επιρροής και αλληλεπίδρασης, καλλιτεχνικής και κοινωνικής, μεταξύ περιφέρειας και κέντρου. Εξετάζεται η ταυτότητα και η μοναδικότητα του έργου τέχνης, που ισχυροποιείται εμπεριέχοντας ταυτόχρονα σημεία και ιδιότητες πολιτισμικής ανεξιθρησκίας και υπέρ-εθνικότητας. Η εξέλιξη των σχέσεων και των προτάσεων συνέβαλε ώστε να μπορούμε να αναζητούμε και να συνυπάρχουμε ταυτόχρονα σήμερα και να δηλώνουμε ότι το φαινόμενο της Τέχνης δεν είναι ατομική υπόθεση αλλά συλλογική.

Με τη βεβαιότητα αυτή αλλά και έχοντας συνείδηση ότι η εξέλιξη των πραγμάτων οφείλεται και στην πρωτοβουλία όσων εμπλέκονται με δημιουργική διάθεση σε αυτό τον ιδιαίτερο πνευματικό χώρο, συγκεντρωθήκαμε μια ακόμη φορά, για να ανιχνεύσουμε και να παρουσιάσουμε, μέσα από αυτή την Έκθεση, τη σύγχρονη πραγματικότητα στο ευρύτερο εικαστικό περιβάλλον μας. Παρουσιάζουμε με την συνεργασία και τις προτάσεις ενός μεγάλου αριθμού επιμελητών - όχι μόνο θεωρητικών της τέχνης, αλλά και αρχιτεκτόνων, θεατρολόγων - ένα μεγάλο αριθμό νέων πρωτοεμφανιζόμενων καλλιτεχνών με τη φιλοδοξία αυτή η πρωτοβουλία μας να αποτελεί μια πλατφόρμα διαλόγου και συνύπαρξης του λόγου και του έργου. Ένα όχημα για τη συλλογική δράση, ένα κοινό δημόσιο χώρο για τα προσωπικά οράματα.

Γεράσιμος Καππάτος

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 8

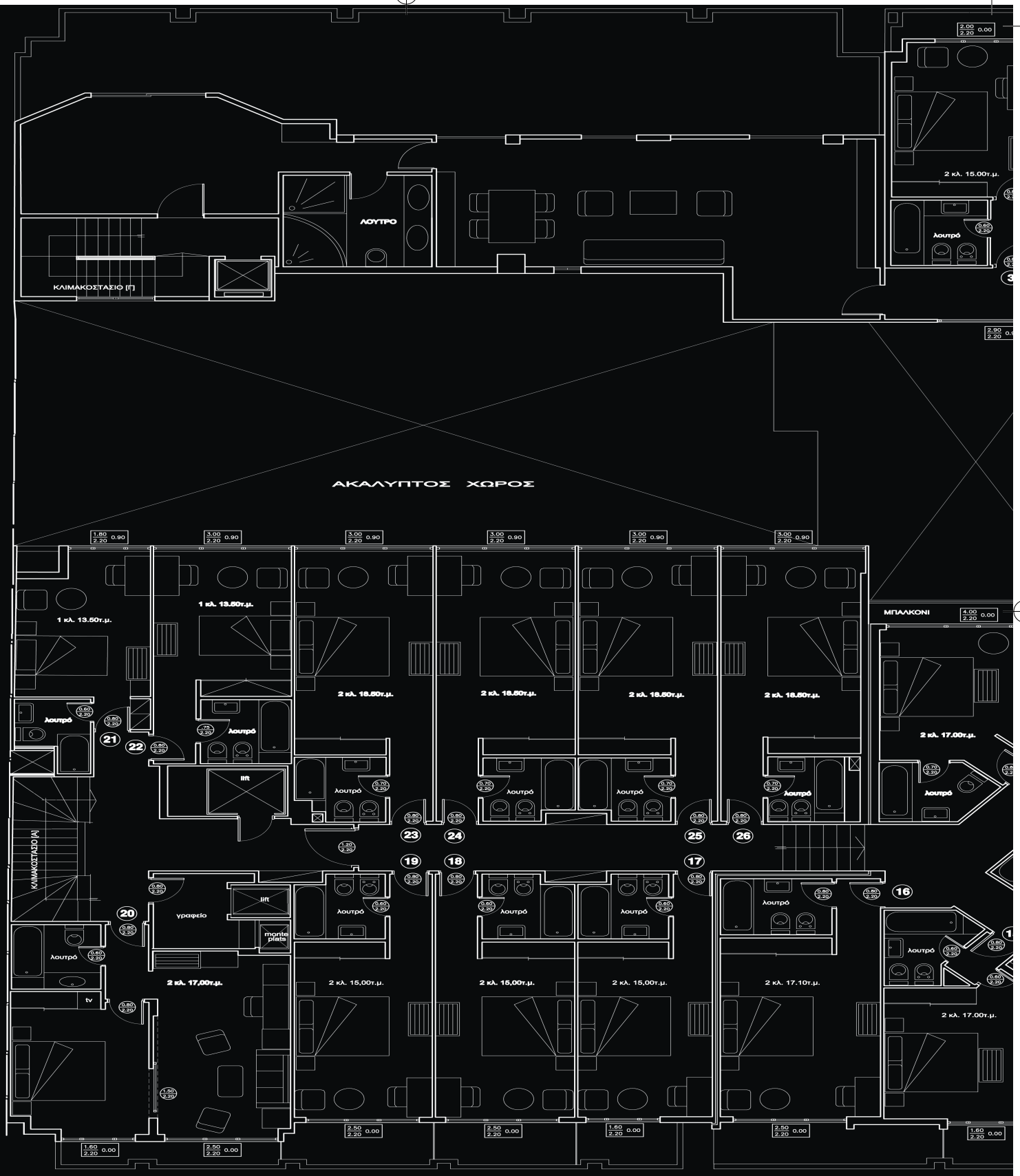

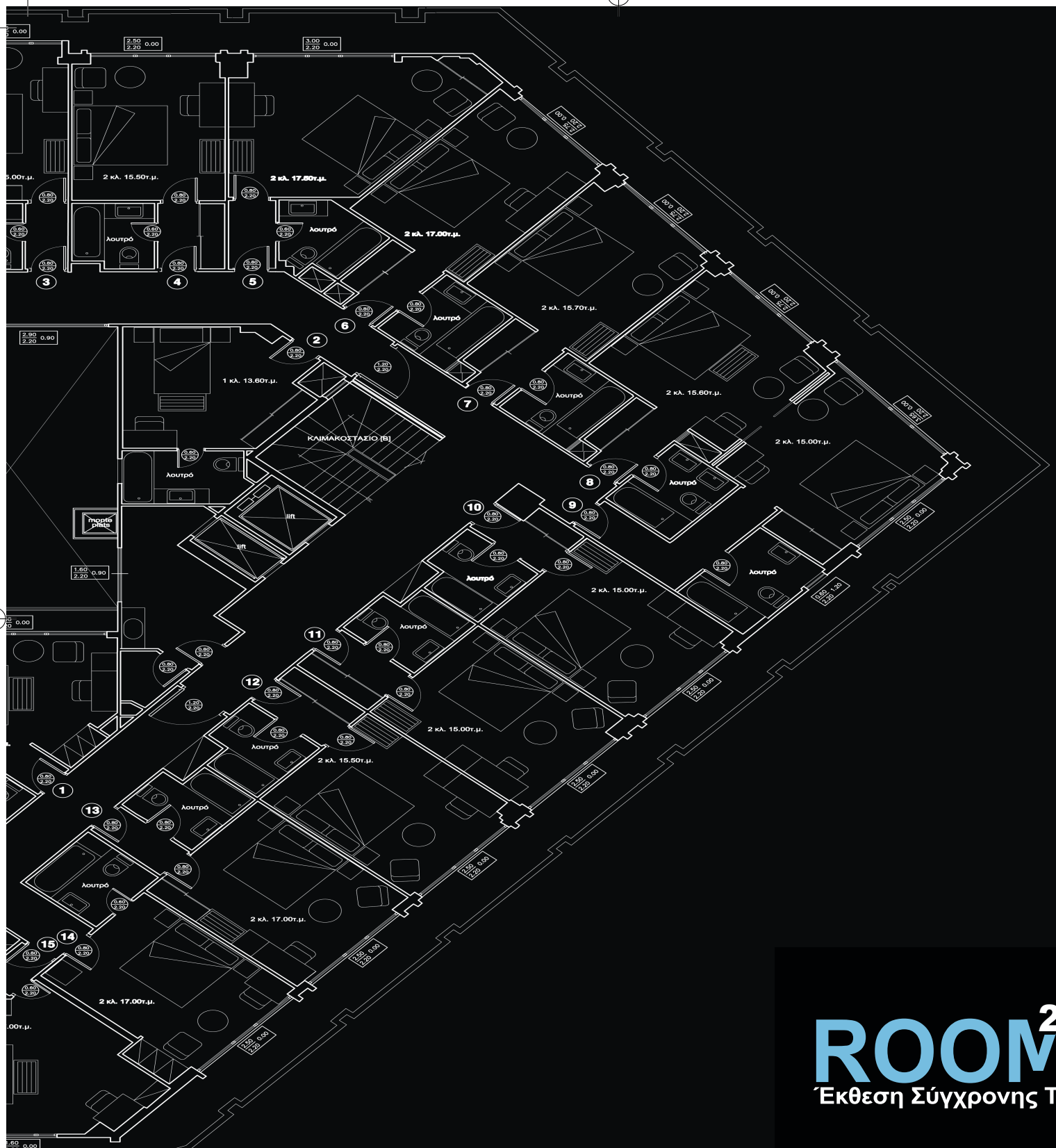

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 10

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Βασίλης Γεροδήμος

Το κυρίως σώμα του έργου του Βασίλη Γεροδήμου (Άρτα, 1977) αποτελείται από μεγάλες εγκαταστάσεις in situ για τις οποίες ο καλλιτέχνης συχνά χρησιμοποιεί υλικά που βρίσκει επιτόπου, δίνοντας έτσι νέες σημασίες στον εκθεσιακό χώρο που τα περιβάλλει. Επαναχρησιμοποιώντας τα υλικά επιδιώκει να προσδώσει μνημειακότητα στην ύλη, να μετασχηματίσει την πρωτογενή μορφή, να την καταστήσει αφαιρετικό και καθολικό σύμβολο. Ο Γεροδήμος αντλεί τις αναφορές του τόσο από τη μεγαλοπρέπεια του φυσικού όσο και από την εσωστρέφεια του αστικού τοπίου. Στην ίδια κατεύθυνση, βρίσκονται και τα έργα που ο Γεροδήμος δημιουργεί στο εργαστήριο. Το χαρτί και το ξύλο που απαρτίζουν το εικαστικό του λεξιλόγιο παραπέμπουν στις μορφές του ενισχυμένου σκυροδέματος (béton armé) και του μετάλλου αντίστοιχα, δυο χαρακτηριστικές αποχρώσεις του αστικού περιβάλλοντος. Η σωματικότητα του χειρονακτικού, η ηδονική εμμονή με το υλικό και η κατανόηση της ολότητας του χώρου συντελούν στο να δημιουργηθεί μια κατασκευαστική πληρότητα.

Κεντρική θεματική ενασχόληση του Γεροδήμου είναι οι οντολογικές προεκτάσεις που μπορούν να έχουν οι βασικές αρχές δόμησης. Ο ίδιος ο καλλιτέχνης θεωρεί πως το φυσικό περιβάλλον αποτελείται από παράλληλες οριζόντιες ευθείες ενώ κάθε κάθετος που ορθώνεται και τέμνει την οριζόντια είναι μια έλλογη έκφραση που νοηματοδοτεί το φυσικό περιβάλλον και τις οριζόντιες συντεταγμένες. Στήνοντας επαναλαμβανόμενες οριζόντιες ευθείες, ο καλλιτέχνης δημιουργεί στηρίγματα για τις καθέτους. Το τελικό σύνολο, η δομή της κατασκευής, αποτελεί ένα σκελετό, μια σκαλωσιά, ένα "μέσο αναπαραγωγής" όπως λέει ο ίδιος. Αυτή η εννοιολογική προσέγγιση ανασύρει από τη μνήμη τις θεμελιώδεις ιδέες που οδήγησαν τον Λε Κορμπυζιέ στο σχεδιασμό του κατασκευαστικού προτύπου μαζικής παραγωγής, σπίτι-ντόμινο (Maison Dom-ino). Στα έργα του Γεροδήμου επαναλαμβάνεται το μοτίβο μιας αφηρημένης μορφής κατοικίας, ενός χώρου προστασίας που στεγάζει τη δυνατότητα του υπάρχειν. Ταυτόχρονα όμως η φθαρτότητα των υλικών δημιουργεί έντονη την αίσθηση της άμεσης προοπτικής του ερειπίου. Οι εγκαταστάσεις του Γεροδήμου στέκουν στον ενδιάμεσο τόπο μεταξύ της στιβαρότητας και της υπόσχεσης της κατασκευής και της ματαίωσης του χαλάσματος.

Για τα Rooms 2013 ο Γεροδήμος κατασκευάζει μια παραλλαγή του ξενοδοχειακού δωματίου της έκθεσης. Το χάρτινο υλικό του λειτουργεί ως υπαινικτική αναφορά στο αστικό τοπίο των σημερινών κοινωνικοοικονομικών μεταβολών. Σε ένα ξενοδοχείο, χώρο προσωρινής διαμονής, ο καλλιτέχνης στήνει με χαρτί ένα είδος αρνητικού ομοιώματος που παραπέμπει στα ημιμόνιμα, παράνομα και εξίσου προσωρινά παραπήγματα των αστέγων. Κοινός παρονομαστής των δυο καταλυμάτων είναι η λειτουργία τους, η πρόσκαιρη ανάγκη άμεσης προστασίας για μια διανυκτέρευση, ένα τυπικό αλλά αναγκαίο διαχωριστικό ανάμεσα στον άνθρωπο και την πόλη. Ωστόσο οι αυτοσχέδιες κατασκευές των αστέγων βρίσκονται στις πιο αθέατες γωνιές των πόλεων και όχι στην κεντρική τοποθεσία του ξενοδοχείου η οποία επιτρέπει την πανοραμική επιτήρηση της πόλης. Μεταφέροντας το χάρτινο δωμάτιο στο ξενοδοχειακό, ο καλλιτέχνης επιχειρεί να επανοηματοδοτήσει τον εκθεσιακό χώρο.

Σκοπός του έργου του Γεροδήμου δεν είναι η μελοδραματική απεικόνιση της αντίθεσης των εχόντων και των μη εχόντων αλλά της συνύπαρξης τους τη δεδομένη χρονική στιγμή σε μια πόλη που επαναπροσδιορίζει καθημερινά τους όρους διαβίωσης. Το οίκημα, χάνει ολοένα και περισσότερο την ικανότητα να προσδιορίζει την ταυτότητα του κατοίκου του και το ρόλο αυτό αναλαμβάνει πια η ίδια η πόλη. Τα στηρίγματα των χάρτινων τοίχων δείχνουν σαθρά. Ο κοινός μας τόπος παύει να είναι το κλειστό κοινωνικοοικονομικό σχήμα στο οποίο ο καθένας θεωρούσε μέχρι πρότινος πως ανήκει. Ο κοινός μας τόπος γίνεται η Αθήνα.

Εβίτα Τσοκάντα

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 11

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 12

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Ναταλί Γιαξή

Το δωμάτιο της Ναταλί Γιαξή μετατρέπεται σε ένα εν δυνάμει μνημείο των εκάστοτε ενοίκων του δωματίου 506, τα τελευταία πέντε χρόνια. Η καλλιτέχνις μεθοδικά συλλέγει και αρχειοθετεί την εφήμερη παραμονή στο δωμάτιο και καταγράφει την μεταβατική κατάσταση του «εγκλεισμού» που εμπεριέχει ένας χώρος φιλοξενίας, δημιουργώντας ένα ενδιάμεσο (inframince) μουσειολογικό περιβάλλον, μια ετεροτοπία, αφιερωμένη στην καθημερινά (επαναλαμβανόμενη) ανθρώπινη δραστηριότητα και στη μυθολογία που αυτή υπονοεί.

Όπως λέει η ίδια η καλλιτέχνις: «Το έργο αυτό ξεκίνησε ως μια έρευνα της έννοιας του inframince του Marcel Duchamp, στα πλαίσια του δεδομένου χώρου, ο οποίος αμφιταλαντεύεται διαρκώς μεταξύ απουσίας και ανώνυμης παρουσίας. Η πιο προφανής σε μένα στρατηγική για να γίνει αντιληπτό αυτό το πέρασμα από την απουσία στην παρουσία, το οποίο εκφράζει και κάποιου είδους «inframinceness» ήταν να αποκτήσουν υπόσταση οι φιλοξενούμενοι του δωματίου 506, αντί να παραμένουν ένα αόριστο σύνολο. Ακόμα και με ελάχιστα στοιχεία - το μικρό όνομα, και ο συνολικός αριθμός των επισκεπτών που είχε το δωμάτιο τα τελευταία 5 χρόνια – έχουν, πιστεύω, την ικανότητα να μετατρέψουν τον συγκεκριμένο ΄μη-χώρο΄ (non-place) σε τοποθεσία με ιστορία και συνέχεια. Χρησιμοποιώντας την πληροφορία ως υλικό για την "αναδημιουργία" του παρελθόντος του δωματίου 506, δημιούργησα μια εγκατάσταση-μνημείο από χαρτί, ένα υλικό εφήμερο και κοινότυπο, μια απτή έκφραση της μόνιμης προσωρινότητας που χαρακτηρίζει τον συγκεκριμένο χώρο, και ως κάποιο βαθμό την ίδια τη ζωή.»

Η Γιαξή εκπορεύεται από τον Marc Augé και το θεμελιώδες έργο του Non –Places (Μη-Τόποι). Για τον Augé «Το μνημείο, όπως καταδεικνύει η Λατινική ετυμολογία της λέξης, είναι μια προσπάθεια για την απτή έκφραση της μονιμότητας, ή τουλάχιστον της διάρκειας.”

Με τον τρόπο αυτό, το δωμάτιο του ξενοδοχείου Saint Georges και κατ’ επέκταση το δωμάτιο της Ναταλί Γιαξή αποτελεί τον ενδιάμεσο χώρο, ο οποίος προκύπτει από την ένωση, αφενός του αρχιτεκτονικού (Ευκλείδειου) γεωμετρικού χώρου του δωματίου 506 και αφετέρου του κοινωνικού χώρου του ιδίου δωματίου, όπως αυτός καθορίζεται από τον Henri Lefebvre και όπως εγγράφεται και οριοθετείται από τις δραστηριότητες - σωματικές και πνευματικές - των ενοίκων του τα τελευταία πέντε χρόνια. Η “μόνιμα προσωρινή” και εφήμερη υπόσταση αυτού του μνημείου φιλοξενίας εμπεριέχει ένα όλο και αυξανόμενο corpus δράσεων, μια μεγάλη ποικιλία ανθρώπινης γνώσης και εμπειρίας, μια συνεχή παραγωγή καινούργιου και ζωτικού χώρου, ο οποίος δεν ταυτίζεται κατ’ ανάγκην με τις πεπερασμένες γεωμετρικές συντεταγμένες του Ευκλείδειου χώρου του περί ου ο λόγος δωματίου, αλλά ενυπάρχει σε αυτόν.

Πρόκειται για ένα μνημείο στην ημέρα, ένα μνημείο στον (επαναλαμβανόμενο) χρόνο και στον (αναπαραγόμενο) χώρο.

Γιάννης Τουμαζής

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 13

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 14

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS GALLERY ATHENS

Ιωάννα Γκούμα, Καλλίνα Μαϊοπούλου, Έλμα Πετρίδου

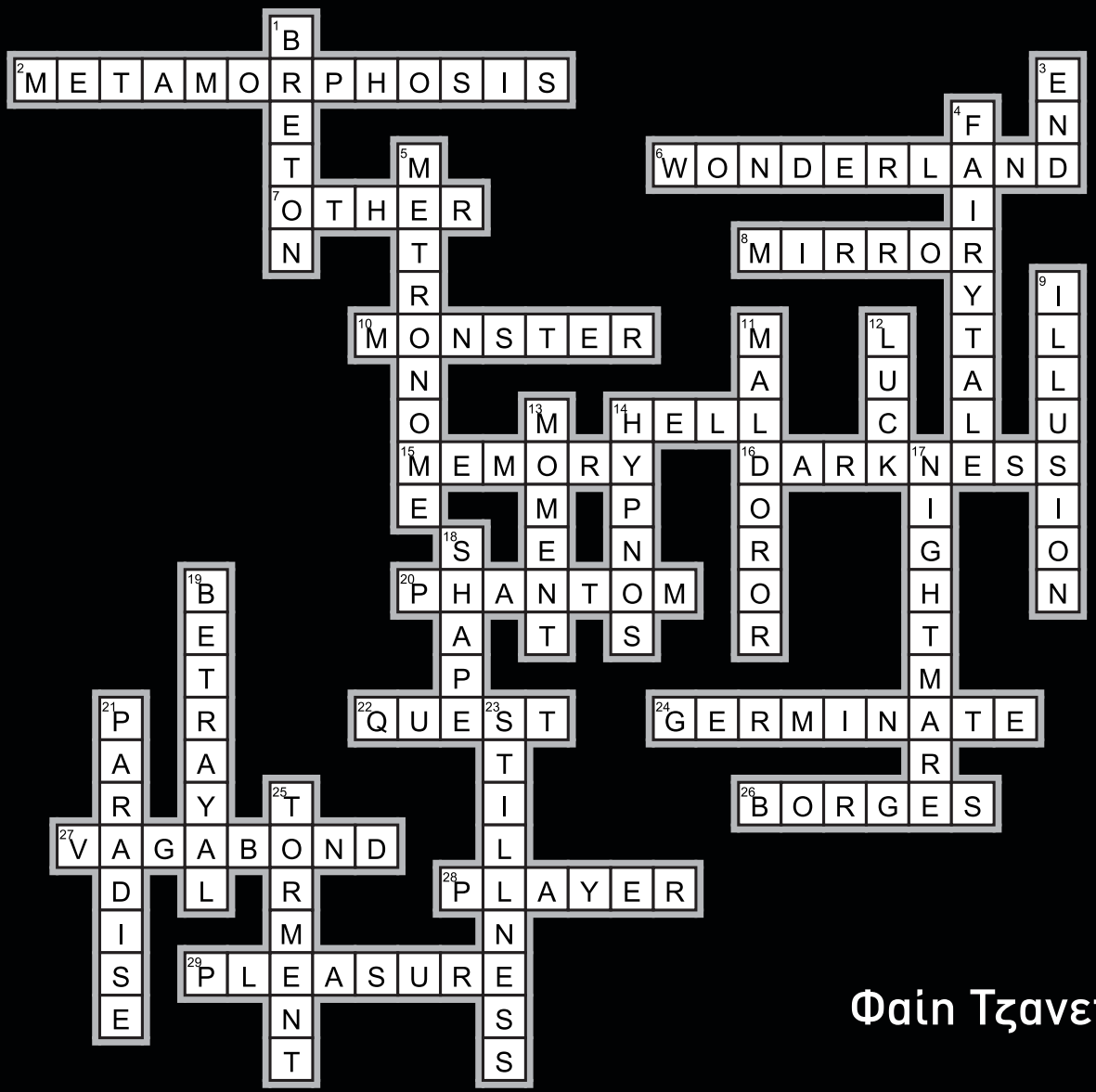

Φαίη Τζανετουλάκου

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 15

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 16

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

James Enox

Crystal Clear
Ο James Enox δεν αυτοπροσδιορίζεται ως καλλιτέχνης.
Σχεδιάζει με μαρκαδόρους παντού και ασταμάτητα. Σε έπιπλα, ρούχα, χαρτιά, κονσόλες και ενισχυτές, σε σώματα, στο μυαλό του.

Η εμμονή του είναι το σχέδιο, και το καθένα από αυτά είναι μία αυτοτελής ιστορία, αλλά και με το ξεκίνημα μίας επόμενης. Τα σχέδια που παρουσιάζει στα φετινά Rooms είναι στην ουσία ένα' μία εγκατάσταση, που λειτουργεί σαν ένα γιγαντιαίο κρυσταλλικό σύστημα, όπου όλα ενώνονται σε ένα νέο, εξευγενισμένο πλέγμα, χωρίς αναγκαία ακολουθία. Επινοεί γιγαντιαίες οντότητες με θρησκευτική πίστη στη μουσική, στην αγάπη, στον ουρανό. Αθώες, οργισμένες, χαμογελαστές ή θλιμμένες, σκοπεύουν να γίνουν πολύτιμες, να αλλάξουν τον κόσμο, να του προσδώσουν κρυσταλλική καθαρότητα. Σχεδιάζει μικρούς και μεγάλους μεσσίες, αυτούς που θα αλλάξουν τον κόσμο, θα εναρμονίσουν την τεχνολογία με τον απογειωτικό έρωτα και τους γαλαξίες με την πιο πεζή πραγματικότητα. Κάπως έτσι είναι και ο κόσμος του Enox, αφοσιωμένος στον ήχο, την εικόνα και στην ιδανική συνάντησή τους.

Το δωμάτιο του ξενοδοχείου, γεμάτο από άκρη σε άκρη με τις ζωγραφικές κατασκευές του Enox, αποτελεί στην πράξη μία γιγαντιαία δομή που συγκροτείται από το πλέγμα όλων των παραπάνω και αποτελεί στην ουσία έναν ιδανικό σταθμό μετεπιβίβασης από ένα κόσμο μικροδομών σε έναν άλλο, αποκρυστάλλωσης. Στο εγχείρημα αυτό, ο ήχος αποτελεί παράλληλα με την εικόνα έναν καταλύτη, ένα όχημα. Οπότε το μόνο που μένει είναι ο θεατής να ταξιδέψει με –και μαζί– με αυτό.

Ο James Enox (γεν. 1975) ζει, εργάζεται, φτιάχνει ήχους, μουσική και εικόνες στη Θεσσαλονίκη.

Αρετή Λεοπούλου

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 17

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 18

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Δήμητρα Κονδυλάτου

Η συλλογική μνήμη, το είδωλο της πόλης και τα δημόσια όρια ενοικούν στον κατασκευασμένο χώρο και στα αντικείμενα που μαρτυρούν την παρουσία και το ίχνος μιας κατάληψης. Τα σημάδια που αφήνονται πίσω μετά την παρεμβολή στο χώρο, το «αναβάπτισμα» των εικόνων που μένουν μετά τη διαδικασία–περφόρμανς της κατοίκησης, μαρτυρούν τη συναισθηματική διέγερση και τη συγκρουσιακή κατάσταση που επιφέρει η συνδιαλλαγή με τον αστικό τόπο, σε τελετουργικό επίπεδο.

Η Δήμητρα Κονδυλάτου συνδυάζει προσωπικό υλικό με την υποκειμενική «κίνηση» στο χώρο κι εξετάζει τις διαδικασίες που συνθέτουν σταδιακά τη μνήμη του ατόμου σε σχέση με την καθημερινή πρακτική. Διερευνά τα όρια, τα όρια της τέχνης και της καθημερινότητας, τη σχέση του 'μέσα' με το 'έξω', του ανθρώπινου και του ζωικού. Επαναπροσδιορίζει τα σημεία της "κατασκευασμένης" πραγματικότητας και του πολιτισμού, της "φύσης" και των ενστίκτων. Την ενδιαφέρει να εντοπίσει την αλληλεπίδραση, καθώς και τους περιορισμούς που επιβάλλει το ένα στο άλλο και τις πειθαρχήσεις που τελικά δέχεται ο άνθρωπος λόγω αυτών των σχέσεων. Ενεργοποιεί – μέσω της πολυήμερης δράσης – το προσωπικό νόημα του χώρου και του χρόνου και της χωροταξικής αντίληψης με βάση τη διαδικασία της καταγραφής της ύπαρξης.

Σε κάθε εξέλιξη μίας πλοκής ή διήγησης εκτυλίσσεται αυτόματα η «προοπτική της προσομοίωσης» την οποία ορίζει ο Γάλλος φιλόσοφος Jean Baudrillard ως μέρος ενός σεναρίου φαντασιακής πραγματικότητας, ένα παρατηρητήριο μιας ιδιωτικής στιγμής, ένα ομοίωμα εμπειρικής προσομοίωσης. Η περφόρμανς και τα ίχνη αυτής, καταφέρονται εναντίον της διάστασης που έχει λάβει η βιομηχανοποιημένη κοινωνία και η αρχιτεκτονική διάταξη που έχει επιβληθεί από δυνάμεις εξουσίας. Τα αντικείμενα αποκτούν τη μορφή μιας βιωματικής οφθαλμαπάτης, διατηρώντας τη φανταστική τους διάσταση ως μέσα ενός σεναρίου που ενδέχεται να μην σταματάει στην καταγραφή. Ένεκα των συνθηκών επίκειται να υπάρχει μόνιμη εξέλιξη και συνέχεια στην προσέγγιση και ερμηνεία της χωρικότητας από το υποκείμενο.

Με επιρροές από γυναίκες καλλιτέχνες όπως η Cindy Sherman, η Barbara Kruger, η Sherrie Levine και η Janine Antony, η καλλιτέχνις ανασυνθέτει τη σχέση του ατόμου με το σώμα και την παραγωγή δημοσίου λόγου. Σήμερα, ο μητροπολιτικός χώρος, η διαρκώς μεταβαλλόμενη πραγματικότητα και η αντίληψη αυτής – λόγω των χωροταξικών συμβιβασμών και της αλλοίωσης του φυσικού και του αστικού τοπίου – δίνει το έναυσμα για αυτοκριτικό σχεδιασμό.

Η Κονδυλάτου επιτελεί λειτουργικές πράξεις στο χώρο για να επανα-ορίσει τη δεδομένη κοινωνική διάσταση του χώρου και κατ'επέκταση τις σχέσεις που αναπτύσσονται με την τριβή και το συγχρωτισμό με το «έξω» και με το «Άλλο».

Σύμφωνα με τον Αμερικάνο φιλόσοφο Edward S. Casey ο τόπος αποτελεί κοινωνικό κατασκεύασμα της ίδιας της ταυτότητας και καταγράφει τη διαδρομή του σώματος και την ιστορία του. Στο έργο της Κονδυλάτου διαφαίνεται ότι η μνήμη είναι σύμφυτη με τις έννοιες του χρόνου, του χώρου και του γεωγραφικού τόπου. Κάθε αντικείμενο γίνεται σύνθημα για κάτι άλλο, για κάποια συναισθηματική σχέση, για κάποια ανάμνηση που θα μπορούσε να είναι σημαντική, αλλά κατά κάποιο τρόπο παραμένει καταφανώς φευγαλέα για την οικοδόμηση μιας συνεκτικής αφήγησης από τα θραύσματα της προσωπικής ή της συλλογικής μνήμης. Ο αστικός χώρος γίνεται προσωπικός.

Μαργαρίτα Καταγά

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 19

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 20

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Λία Κουτελιέρη

Η εγκατάσταση " περιβάλλον βυθού " της Λίας Κουτελιέρη, αποτελεί έργο ξεκάθαρα βιωματικό. Η καλλιτέχνις, απομακρυνόμενη από τα παραστατικά μέσα, οδηγείται στη δημιουργία ενός περιβάλλοντος, παράλληλου σύμπαντος, απροσπέλαστου κατά κύριο λόγο, από τη μέση ανθρώπινη εμπειρία, οπού όλες οι σταθερές του δικού μας κόσμου , αλλοιώνονται ή και παύουν να υπάρχουν. Διασχίζοντας την είσοδο του δωματίου, ο επισκέπτης μπαίνει σ' ένα κόσμο " παλαιόθεν οικείο " , σ' ένα πεδίο μακρία από τον πραγματικό τόπο και χρόνο, όπου έννοιες όπως το ανιστορικό και το υπερβατικό, κυριαρχούν.

Symptoms move horizontally,causes run vertically
Kurt Brereton

Σκοπός της εγκατάστασης αυτής, η οποία θέτει το σώμα, κάτω από την επιφάνεια και μέσα στο βυθό, είναι η βουτιά στα απύθμενα της ψυχής, μέσω της επιστροφής σε μιά αρχέγονη μήτρα, οπού ο καθένας καλείται ν' αφουγκραστεί ό,τι ξεχασμένο ή καταπιεσμένο μέσα τού, τον ίδιο τού τον Εαυτό, εντελώς απογυμνωμένος από το πλαίσιο που τον καθορίζει, εκτός του δωματίου. Και, ενώ το έργο αυτό, αποτελεί πεδίο αναστοχασμού και επανατοποθέτησης απέναντι σε προσωπικές σταθερές αλλά και απέναντι στην ίδια την Ύπαρξη, τα παραπάνω επιδιώκονται μέσω μιας περισσότερο βιωματικής προσέγγισης , κι όχι τόσο, μέσω διανοητικών διεργασιών. Ζητούμενο : η αίσθηση απόλυτης ελευθερίας, έννοιας σχεδόν α-βίωτης, άρα και δύσκολα διαχειρίσιμης από πλευράς του Υποκειμένου.

Σε αυτό το πλαίσιο λοιπόν, μέσα σ'αυτή την εσωτερική απεραντοσύνη, όλες οι πιθανές εναλλαγές στη διάθεση και τα συναισθήματα του επισκέπτη είναι θεμιτές, , εφόσον αποτελεί πεδίο απο-χαλίνωσης της σκέψης. Χώρος οικείος και ανοίκειος, ικανός να προξενήσει από ανάταση έως δυσφορία.

Τα παραπάνω επιτυγχάνονται, μέσω μίας πολυ-αισθητηριακής εγκατάστασης, για τη βίωση της οποίας, το βλέμμα, δε παίζει σημαίνοντα ρόλο, αλλά μάλλον ακολουθεί τις υπόλοιπες αισθήσεις.Βασικό τμήμα της εγκατάστασης, αποτελεί το γλυπτικό περιβάλλον που συνθέτει η καλλιτέχνις, δομημένο από πλαστικά ποτήρια , τα οποία, αναπτυσσόμενα από τα μέσα προς τα έξω μές απ'το μοτίβο της σπείρας – όπως τα κοχύλια- συνθέτουν, οργανικές μορφές , διάσπαρτες Παρουσίες που, εν τέλει, καταλαμβάνουν το « περιβάλλον βυθού» και έναντι των οποίων, στέκεται ο επισκέπτης, ως έτερη Παρουσία, ως σώμα, ως Υποκείμενο.

Η επιλογή της αποστασιοποίησης από τα ποικίλα και κρίσιμα κοινωνικο-πολιτικά τεκταινόμενα του σήμερα , είναι συνειδητή και δεν έγκειται στην έλλειψη ενδιαφέροντος , αλλά στην πεποίθηση πως η λύση, πιθανόν να βρίσκεται , κάτω από την επιφάνεια των πραγμάτων , μακριά από το πώς έχουμε μάθει να τ' αναγνωρίζουμε και να τ' αντιλαμβανόμαστε, στο συλλογικό ασυνείδητο, στην κυτταρική μάς μνήμη, σ' ένα υδάτινο και ρευστό περιβάλλον, μέσα μας.

Άλλωστε, το έργο αποκτά πολιτικό νόημα, μέσω της ίδιας τού της σύστασης, εφόσον , το βασικό υλικό που χρησιμοποιείται για τη συγκρότηση ενός φυσικού περιβάλλοντος, είναι το πλαστικό ποτήρι, δομικό υλικό, νεκρό από τη στιγμή της «γέννησής» τού, ξεκάθαρα ταυτισμένο με την έννοια του απορρίματος.

Κατ'αυτό τον τρόπο, επιδιώκεται « η Υπέρβαση μέσω μιας αντίφασης» . Η Λία Κουτελιέρη, συνθέτει έναν ονειρικά φυσικό κόσμο – ως αποτύπωμα της φαντασίωσής τής- ο οποίος τέμνεται τελικά με την εμπειρία του επισκέπτη , οδηγώντας από τον επαναπροσδιορισμό, στην ανάσυρση της αλήθειας μας πάνω από την επιφάνεια, μέσω της επαναχρησιμοποίησης και ανανοηματοδότησης ενός ευτελούς βιομηχανικού υλικού, χαρακτηριστικού του υπερ-καταναλωτικού περιβάλλοντος στο οποίο μάθαμε να ζούμε.

Σκοπός λοιπόν, της εγκατάστασης αυτής ,δεν είναι η φυγή από την καθημερινότητα και τα προβλήματα, χωρίς επιθυμία ή περιθώριο επίλυσής τούς, αλλά η δημιουργία μιας γέφυρας μεταξύ ονειρικού και πραγματικού, ασυνείδητου και συνειδητού, ως πεδίου στοχασμού και αναθεώρησης , με απώτερο σκοπό την «αλίευση» πιθανών λύσεων.

Ισαβέλλα Κλαδάκη

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 21

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 22

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Δήμητρα Λιάκουρα

Kolmanskop

Πόσες εκπλήξεις μπορεί κάθε φορά να επιφυλάσσει το παιχνίδι των συνειρμών με την ουδετερότητα ενός ακατοίκητου δωματίου ξενοδοχείου και με την ταυτόχρονη αίσθηση του προσωπικού και του απρόσωπου, του ιδιωτικού και του δημόσιου, του βιωμένου και του εφήμερου, της μνήμης και της λήθης; Και πώς διακρίνεται ένα "θεατρικό" δωμάτιο από τα άλλα *Rooms* της έκθεσης;
Η αυθόρμητη απάντηση της Δήμητρας Λιάκουρα στο πρώτο ερώτημα είναι η θύμηση μιας φωτογραφίας από ένα διαβρωμένο, μισοβυθισμένο στην άμμο σπίτι στο στοιχειωμένο Kolmanskop της Ναμίμπια.
Στη συνέχεια, ένα αόρατο νήμα, φαίνεται να απαντά στη δεύτερη ερώτηση, οδηγώντας τη συζήτησή μας στη βαριά, γεμάτη άμμο
βαλίτσα που κουβαλάει ο Λάκυ στο μπεκετικό *Περιμένοντας τον Γκοντό*, ενώ ο δυνάστης Πότζο τον τραβάει από ένα σκοινί περασμένο στον λαιμό.
Με την άμμο ως βασικό υλικό, η νεαρή σκηνογράφος (απόφοιτος του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών και του Central St Martin's College του Λονδίνου) παρεμβαίνει στο δωμάτιο 513.
Ποια συναισθήματα και ποιους νοηματικούς απόηχους θα ανακαλέσει στον επισκέπτη αυτό "το σύνολο από μικρούς διαχωρισμένους κόκκους ορυκτών ή πετρωμάτων που σχηματίζονται από τη διαβρωτική ενέργεια της θάλασσας των ποταμών, των ανέμων και των παγετώνων" στον εσωτερικό χώρο ενός κεντρικού ξενοδοχείου;
Ποιές φωνές θα ακουστούν, κάνοντας "ένα σούσουρο σαν φτερά, σαν φύλλα, σαν άμμος";

Δηώ Καγγελάρη

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 23

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 24

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Ηλίας Μαμαλιόγκας

Τα μαθηματικά, η γλώσσα και η μουσική ως νοητικές αρχές χρήσιμες για τη διαμόρφωση των συλλογισμών, των κρίσεων και των εννοιών που επεξεργάζεται η λογική˙ αυτή είναι η νοηματική αφετηρία και με αυτόν τον τρόπο ξεκινάει η μελέτη του Ηλία Μαμαλιόγκα καθώς συγκεντρώνει στοιχεία όπως το μέτρο, την αρμονία, την ακολουθία, τη μετατροπία, το μέγεθος και δημιουργεί κώδικες όμοιους με τους μαθηματικούς, γλωσσικούς και μουσικούς κώδικες για να παρουσιάσει τις σχέσεις τους με τη διαμόρφωση της λογικής.

Εκκινώντας από την ορθότητα της κατασκευής των βάσεων, απαραίτητων για την ανάπτυξη και στήριξη των ανωδομών, που παρουσιάζουν τα μαθηματικά, η γλώσσα και η μουσική, ορίζει τις τρεις αυτές νοητικές αρχές ως συγγενείς κώδικες με δυνατότητες δημιουργίας άπειρων συνδυασμών. Τόσοι είναι ίσως και οι τρόποι για να κατανοήσουμε και να καταγράψουμε αυτό που υποδεχόμαστε ως πραγματικότητα. Μια επιστήμη, ένα όργανο και μια τέχνη όπου συστήματα, πράξεις, πρόοδοι, ακολουθία, συνδυασμοί, τόνοι και κλίμακες λειτουργούν με πανομοιότυπο τρόπο στοχεύοντας, αφενός στην ανάλυση του χώρου που μας περιβάλλει και των στοιχείων του και αφετέρου στην επικοινωνία των πληροφοριών που μπορεί κανείς να συλλέξει μέσα από την παρατήρηση. Μέσα από αυτή την αντίληψη, χρησιμοποιώντας αυτό για λογισμικό, δημιουργεί τα έργα του ο Ηλίας Μαμαλιόγκας με τέμπο, συνέχειες και ασυνέχειες, μεταβάσεις στους τόνους και τις κλίμακες, εφευρίσκοντας και καταγράφοντας νέους κώδικες. Όλα αυτά τα ερευνά λαμβάνοντας υπόψη τις διαστάσεις, με ιδιαίτερη προσοχή στο χώρο αλλά και το χρόνο, και αποτυπώνει στη δουλειά του τις αρχές οι οποίες, σταθερά, επαναλαμβάνονται, το 0 και το 1, το λόγο και τη σιωπή, τη νότα και την παύση, το κενό και το πλήρες.

Στη διαδικασία αυτή, αναπόφευκτα, ερευνάται η σχέση της λογικής με το χώρο, πως δημιουργείται χώρος μέσα από το ρυθμό του έργου και πως, τελικά, ο ίδιος ο χώρος μπορεί να ορίζεται ως έργο.

Νίκος Μυκωνιάτης

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 25

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

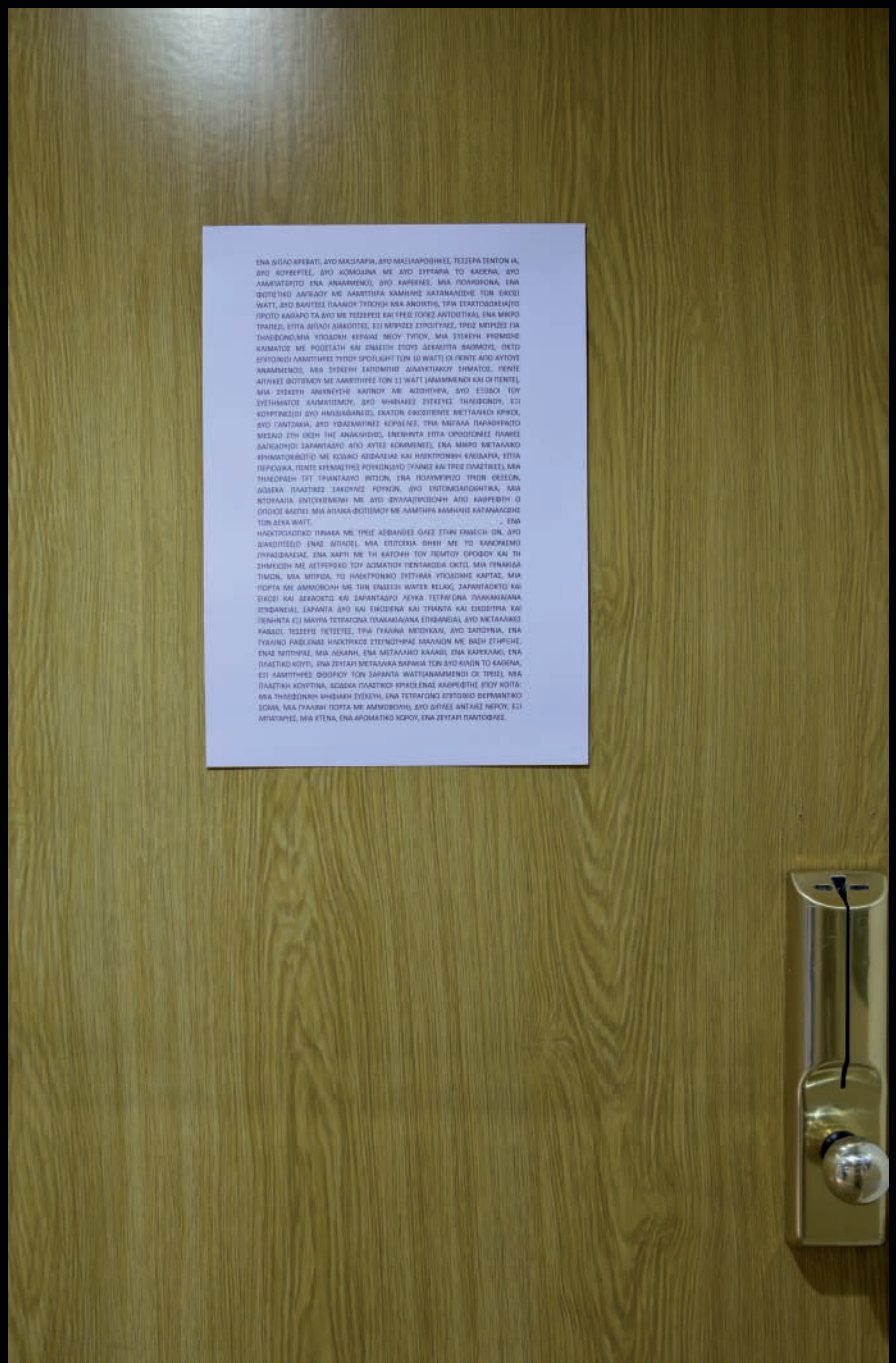

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 26

Εύα Μαραθάκη

Η Εύα Μαραθάκη παρουσιάζει στο δωμάτιο 525 το βίντεο με τίτλο "The next Harry Houdini", βασισμένο στις αποδράσεις του διάσημου εν λόγω μάγου (1874-1926). Το έργο παίρνει τη μορφή ενός βίντεο-παιχνιδιού. Αυτό δίνει στην καλλιτέχνη τρείς ευκαιρίες να υπερβεί τη γρήγορη και πετυχημένη απόδραση από σχοινιά που ο Χουντίνι είχε καταφέρει. Η Μαραθάκη υιοθετεί το ρόλο του μάγου - περσόνα που η ίδια θαυμάζει – και που αποτελεί ίνδαλμα θαυματοποιών, γυναικών, ηθοποιών και μεταναστών και άλλων. Ο Χουντίνι είχε ως γνώμονα επιτυχίας το ακόλουθο: "Ο ευκολότερος τρόπος για να προσελκύσει κανείς πλήθος είναι να αφήσει να εννοηθεί ότι σε μια δεδομένη στιγμή και σε μια συγκεκριμένη θέση κάποιος πρόκειται να επιχειρήσει κάτι που σε περίπτωση αποτυχίας θα σημάνει αιφνίδιο θάνατο." Η Μαραθάκη μοιάζει συνεπαρμένη από την ιδέα της μαγείας και τη δύναμη που τέτοιες ακραίες πρακτικές κρύβουν. Το έργο συνιστά ένα reality show ψυχαγωγίας και πρόκλησης. Με αγωνία, η καλλιτέχνης καλείται να διεκπαιρεώσει το εγχείρημα της, κρατώντας σε εγρήγορση τον θεατή μέχρι την έκβαση του. Η Μαραθάκη επιχειρεί μια, τόσο κυριολεκτική όσο και μεταφορική αποδέσμευση, διατυπώνοντας πρωτίστως το ψυχικό εγκλεισμό του σύγχρονου Υποκειμένου. Αυτό συνιστά τη βάση της θεματικής του έργου "The Next Harry Houdini". Παράλληλα μετατοπίζει και μεταφέρει την ιδιότητα και το ρόλο του μάγου καθώς και τη σαγηνευτική σχέση του με το κοινό στο κέντρο του ίδιου του χαρακτήρα που η ίδια υποδύεται και συνεπώς στον πυρήνα του έργου της, επιχειρώντας πολλαπλές ερμηνείες του ρόλου και της ιδιότητας του δημιουργού και της σχέσης του με το θεατή / αποδέκτη.

Το βίντεο συνοδεύεται από σειρά σχεδίων γύρω από αντικείμενα, λέξεις ή φράσεις - κυρίαρχα συστατικά της ιδεολογίας και των θέσεων του Χουντίνι. Την παρουσίαση της Μαραθάκη συμπληρώνει ένας άβατος ιστός. Πρόκειται για μια εγκατάσταση στο χώρο, ένα πυκνό ασφυκτικά δωσμένο πλέγμα, μια σαφή παραπομπή σε αδιέξοδα και σε φραγμούς του σώματος και της ψυχής. Ο Χουντίνι ξυπνά αναμφίβολα στη Μαραθάκη ερωτήματα γύρω από κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές πίεσεις που οι άνθρωποι επιδέχονται, ανεξάντλητες στον τόπο και το χρόνο.

Ο θεατής, τέλος, καταλαμβάνει τη καρέκλα του Χουντίνι και της Μαραθάκη. Προς- καλείται, με άλλα λόγια, να « μεταμορφωθεί » σε Χάρρυ Χουντίνι. Όντας ο ίδιος ο « επόμενος μάγος », αποδεχόμενος την ιδέα της παγίδευσης του, μπορεί πλέον με μια κίνηση του μυαλού του να λευτερωθεί. Επιβεβαιώνοντας έτσι την πεποίθηση του Χουντίνι ότι "Το μυαλό μου είναι το κλειδί που καθορίζει τη διαφυγή μου."

Μαρία Στάθη

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 27

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 28

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Έλενα Μαρίνου - Γιώργος Παπαφίγκος

Είναι δύσκολη και πολύ συχνά μάταιη η απόπειρα αποσπασματικής ερμηνευτικής προσέγγισης έργων τα οποία ακόμα δεν έχουν βρει το στίγμα τους μέσα σε μια ευρύτερη εννοιολογική ενότητα. Στην περίπτωση της Έλενας Μαρίνου και του Γιώργου Παπαφίγκου, δεν μπορεί όμως να γίνει διαφορετικά, αφού και οι δύο ακόμα δεν έχουν ολοκληρώσει τις σπουδές του στο τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του ΑΠΘ.

Είναι ωστόσο δυνατόν, έκτος από τη μορφολογική τους ανάγνωση, να στρέψουμε την προσοχή μας, έστω και ως πρόσκαιρο εγχείρημα, στο πλαίσιο από το οποίο αναδύονται οι εικόνες και των δύο καλλιτεχνών.
Το πλαίσιο, που προς το παρόν, μετουσιώνεται περισσότερο η «εικαστική» διαίσθηση και όχι η ενδελεχής καλλιτεχνική έρευνα και γνώση, είναι ο παράγοντας που αφενός προσδίδει το εννοιολογικό έρμα στην εικονογραφία, τους αφετέρου αποκαλύπτει, έστω και πρόσκαιρα, το διαφαινόμενο προσανατολισμό τους.

Το κοινό στοιχείο και στους δύο είναι η συγκρότηση της έννοιας του σύγχρονου ανθρώπου: οντολογικά η πρώτη γνωσιολογικά ο δεύτερος. Είναι ο άνθρωπος που αλλοιώνεται από τη βίαιη μετα - νεοτερική επιβολή μοντέλων, δοξασιών, αξιών και συνθηκών πρόσληψης του πραγματικού. Ο άνθρωπος που ως άτομο, πλέον, εμποδίζεται να ενταχθεί σε συλλογικές δράσεις (έχοντας απολέσει την υποκειμενικότητά του) και εξωθείται στην αυτοσυγκρότησή του - εξατομικευμένα - στο πλαίσιο συλλογικοτήτων που του προσφέρει, φυσικά, το σύστημα. Συλλογικότητες που είναι τυλιγμένες στο μανδύα του συστήματος και άλλοτε με το περίβλημα αντί-συστημικών αντιλήψεων.

Η Έλενα Μαρίνου, προσελκύεται από τις μετα-εννοιολογικές αναζητήσεις της σύγχρονης τέχνης, προσεγγίζοντας με σαρκασμό τον ανθρώπινο εγκέφαλο σχεδιασμένο σε μαυροπίνακα. Ο σαρκασμός διαμοιράζεται σε πικρές αναγνώσεις των κέντρων του εγκεφάλου που διαμορφώνουν την ατομικότητα του καινούργιου άνθρωπου, συγκροτημένη από δεκάδες εγκεφαλικά υπόκεντρα. Οι διασυνδέσεις τους τυχαίες ή ανατομικά ορθές δεν έχουν μεγάλη σημασία. Σημασία μορφολογική και σημασιολογική έχουν τα αρκτικόλεξα, γιατί το έργο απαρτίζεται από την προτεινόμενη «ανάγνωσή τους» μέσα στις δαιδαλώδεις γραμμές και την επεξήγησή που συνοδεύει το έργο.

Ο Γιώργος Παπαφίγκος στρέφεται κι αυτός στον καθημερινό άνθρωπο και τις νοητικές, σεξιστικές, συναισθηματικές του φυλακές. Η παράλογη σουφραζέτα, με την καπνογόνο κεφαλή επιβαίνουσα αγέρωχης στρουθοκαμήλου ξεπροβάλλει από το υποστήριγμά αχνών μάλλον αναίτιων μοτίβων – πίξελ ή μονάδων παζλ. Οι πρόδηλη επίκληση της σχεδιαστικής δεινότητας συγκροτεί βέβαια το χειρόπλαστο αντικείμενο να κυριαρχεί στο υποστήριγμά του παραπλανητικά, αφού το πουλί που υποκρίνεται τη γενναιότητα, όλοι γνωρίζουμε πως θα αντιδράσει στην πρώτη αντιξοότητα.
Όσο δε για την καπνώδη κεφαλή της επιβαίνουσας που κατατίθεται ως μορφολογικός εταίρος στο λυγερό λαιμό , δε χρειάζεται και πολύ να ταυτιστεί με το εγκεφαλικό περιεχόμενο της στρουθοκαμήλου.

Χάρης Σαββόπουλος

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 29

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 30

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Rilène Markopoulou

EX VOTO

Το ριζόχαρτο λειτουργεί, σε όλα τα έργα που παρουσιάζονται στο δωμάτιο, ως φορέας νοημάτων. Η καλλιτέχνις καταφέρνει, χρησιμοποιώντας το ως πρώτη ύλη με αρκετά απροσδόκητο τρόπο, να ενεργοποιήσει σε αυτό ιδιότητες που φαντάζουν αταίριαστες στην ευθραυστη φύση του. Η επιλογή του υλικού είναι απολύτως συνειδητή και κινητοποιεί 'πράξεις' που καταλήγουν σε νοηματικές μετατοπίσεις. Το ριζόχαρτο αποκτά ανατρεπτικό χαρακτήρα και ενθαρρύνει μία κατάσταση δυναμική που απομακρύνει από την κοινωνική απραξία και την απλή παρατήρηση. Τυλίγει, σμιλεύει, αποτυπώνει, δημιουργεί νέες ταυτότητες, κατασκεύαζει κοινωνικούς ρόλους, σχολιάζει, εναποθέτει νοήματα : με λίγα λόγια μεταμορφώνει. Γίνεται συνέχεια των προβληματισμών της καλλιτέχνιδος και ταυτόχρονα καθιστά εφικτή την έκφραση τους. Τι εξυπηρετεί όμως αυτή η σχεδόν εμμονική επιλογή;

'Ενα ζευγάρι τακούνια, ως κοινωνικό σύμβολο της γυναικείας ταυτότητας, κατασκευάζονται από ριζόχαρτο, ανοίκειο υλικό για υποδήματα. Η καλλιτέχνις τυλίγει δηλαδή ένα πραγματικό ζευγάρι παπούτσια με ριζόχαρτο και διατηρεί το αρχικό τους σχήμα, εκθέτοντας όμως το εκμαγείο τους. Από την πρώτη στιγμή που θα φορεθούν, γιατί αυτή είναι η αρχική τους χρήση, είναι καταδικασμένα να καταρρεύσουν. Η καταστροφή τους γίνεται συνεπώς ζωτικό στοιχείο της ίδιας τους της ύπαρξης. Ακολουθώντας το ίδιο σκεπτικό, τυλίγοντας δηλαδή καθημερινά αντικείμενα, η καλλιτέχνις συλλέγει κομμάτια μαρμάρου από τους δρόμους της Αθήνας μέτα από επεισόδια και δημιουργεί τα εύθραυστα ανάλογα τους. Στη νέα τους μορφή όμως οι πέτρες αυτές στερούνται των πρωταρχικών τους χαρακτηριστικών. Ενώ αρχικά λειτουργούσαν ως υλικά όπλα κατά των αστυνομικών, πλέον είναι αδύναμα αντικείμενα που έχουν απομακρυνθεί από τον απειλητικό τους χαρακτήρα. Εντούτοις, η νέα τους σύσταση μπορεί να ιδωθεί ως ένα μη κυριολεκτικό όπλο, ως τη σελίδα του διανοούμενου που περιμένει να γεμίσει με κριτικές σκέψεις.

Τα frottage ex voto (τάματα) από εκκλησίες, συνιστούν ένα άλλο παράδειγμα 'κριτικής χρήσης' του ριζόχαρτου. Αποτελούν μέρος ενός γενικότερου πρότζεκτ το οποίο βρίσκεται σε εξέλιξη και αποσκοπεί στην αποτύπωση δημόσιων χώρων σε δίαφορα σημεία ευρωπαϊκών πόλεων που επισκέπτεται η καλλιτέχνις. Εκτός της βασικής του λειτουργίας που συνίσταται στη σκιαγράφηση ιδιότυπων εκδοχών ενός τόπου, το έργο αυτό μπορεί να ιδωθεί και ως σχόλιο στην σταδιακή παρακμή του δημόσιου χώρου στα σημερινά αστικά κέντρα. Ο δημόσιος χώρος, ως έννοια απειλούμενη που συρρικνώνεται σταθερά, μεταμορφώνεται σε κάτι το φορητό που εμπεριέχει μνήμες συνδεδεμένες με έναν τόπο, δημόσιο ή μη. Τι απομένει από αυτόν σήμερα; Η αρχική του ιδιότητα ως χώρος δημόσιου διαλόγου μοιάζει να έχει τελείως χαθεί. Παρεμβαίνοντας συνεπώς με αυτό τον τρόπο δημιουργείται διάδραση με τους περαστικούς, των οποίων τα βήματα συμπληρώνουν το έργο. Το ίδιο συμβαίνει και στην παρούσα έκθεση καθώς ο θεατής περπατάει πάνω στα επιδαπέδια ex voto συμβάλλοντας στην ολοκλήρωση τους αλλά και σβήνοντας σταδιακά τις επιγραφές τους. Ο επισκέπτης καλείται να βγάλει τα παπούτσια του όταν εισέρχεται στο δωμάτιο, επιτελώντας έτσι μια πράξη άρρηκτα συνδεδεμένη τόσο με τον ιδιωτικό χώρο όσο και με τόπους λατρείας. Πέρα από την αμφισβήτηση του δίπολου ιδιωτικό-δημόσιο, το γεγονός πως τα εκμαγεία των μαρμάρινων κομματιών επι-τίθενται, χωρικά και μεταφορικά στα ex voto, αιωρούμενα από την οροφή, δημιουργεί μία ακόμη νοηματική αλληλουχία. Και τα δύο λειτουργούν ως υλικές μαρτυρίες, τεκμήρια συγκεκριμένων ιστορικών εποχών. Τα μεν ex voto ως τάματα από την Αυστρία του 1930-1936, ενώ τα κομμάτια μαρμάρου ως σιωπηλοί μάρτυρες των επεισοδίων στην Αθήνα του 2011-2012.

Τι μπορεί να προσφέρει μια καλλιτεχνική χειρονομία σαν και αυτή; Υπό μία έννοια, μπορεί κάποιος να μιλήσει για την εκ νέου ενεργοποίηση του δημόσιου χώρου, καθώς αυτός χρησιμοποιείται με σκοπό την εικαστική δημιουργία. Η δραστηριότητα που εκτυλίσσεται σε αυτήν την χρονική στιγμή που δημιουργεί η καλλιτέχνις, και ο θεατής με τον τρόπο του, μετατρέπεται σε καλλιτεχνικό ερέθισμα και κάπως έτσι ο δημόσιος χώρος ανακτά το ρόλο του.

Όλα τα παραπάνω, κατά παράδοξο τρόπο, τοποθετούνται σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου. Αυτός ο κατεξοχήν ιδιωτικός χώρος μεταμορφώνεται, έστω και προσωρινά, σε χώρο δημόσιας αντιπαράθεσης και διαλόγου.

Μαρία Κυβέλη Μαυροκορδοπούλου

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 31

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:36 AM Page 32

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Φωτεινή Παλπάνα – Γιάννης Χειμωνάκης

"History is a nightmare from which I am trying to awake"
James Joyce, Ulysses

Μύθος και ιστορία. Αν επιχειρήσει κανείς να συνοψίσει τις βασικές λειτουργίες τους προκύπτει ότι, ενώ η ιστορία βασίζεται σε πραγματικά στοιχεία μελετώντας επιστημονικά το παρελθόν με υποκειμενικά κριτήρια, ο μύθος απορρέει από κοινωνικές αρχές και θεωρίες των πολιτισμών και καθορίζεται από τη διαχρονικότητα, την ταύτιση της φαντασίας και της πραγματικής αντίληψης. Η υποκειμενικότητα της ιστορίας συνδέεται με απαντήσεις στηριγμένες σε συμπεράσματα πάνω στο τι είναι εφικτό ή λογικό στην ανθρώπινη ύπαρξη, προβάλλοντας μια ολοκληρωμένη εκδοχή της κατάστασης των πραγμάτων, που καθοδηγεί την πίστη μας για το τι μπορεί να συνέβη στο παρελθόν. Αντίθετα ο μύθος, όπως και η λογοτεχνία κατά τον Αριστοτέλη, είναι ένας τρόπος περισσότερο προσιτός για να διαδώσεις αφηρημένες αλήθειες, να κατανοήσεις και ερμηνεύσεις τον κόσμο με τρόπο εμπειρικό - μη επιστημονικό. Λειτουργεί με μεταφορές συνδέοντας το παρελθόν με το παρών, το έμφυτο και το υπερβατικό, την καθημερινότητα με την τέχνη. Από την άλλη πλευρά η τέχνη, ως αντικείμενο της γνώσης, συνιστά μια συγκεκριμένη μορφή πνευματικής και ιστορικής έκφρασης που δεν αποσκοπεί στην επιβεβαίωση κατεστημένων αξιών, σχέσεων και εξουσίας, αλλά ενίοτε ασκεί κριτική και ειρωνεύεται, αμφισβητεί και διαψεύδει, αποδομεί και ανασυνθέτει, επερωτάει και απαιτεί, δημιουργώντας ζητήματα πάνω στις καθιερωμένες ιδεολογίες της σύγχρονης κοινωνίας.

Η Φωτεινή Παλπάνα και ο Γιάννης Χειμωνάκης συνθέτουν ένα περιβάλλον μνημειακού χαρακτήρα αποτελούμενο από εγκαταστάσεις με φυσικά υλικά, βιομηχανικά αντικείμενα και επεξεργασμένες φωτογραφίες. Κοινή τους αφετηρία αποτελεί η αναδρομή και μελέτη της ιστορίας και του πολιτισμού, από όπου αντλούν στοιχεία επανεξετάζοντας, αμφισβητώντας, αποδομώντας ή ανασκευάζοντας μύθους μέσα από τους κανόνες της καλλιτεχνικής έκφρασης. Λογοτεχνικά κείμενα και αρχειακό υλικό, ζωγραφικά ή γλυπτικά έργα, ιστορικά και κοινωνικά συμβάντα που κατατάχθηκαν στη συνείδηση μας ως σημαντικά ή καινοτόμα σε ένα συγκεκριμένο χρονικό και κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο, ανιχνεύονται και περισυλλέγονται για να συστήσουν το βασικό κορμό, το «πρωτογενές σχήμα», πάνω στο οποίο ο καθένας λειτουργεί με διαφορετική πρόθεση και σκεπτικό. Η διαχείριση και ανασύνθεσή τους στην περίπτωση της Φ. Παλπάνα καταλήγει στη δημιουργία ενός φαντασιακού ντοκουμέντου, μιας υποθετικής και υποκειμενικής εκδοχής ενός σύγχρονου συμβάντος ή μιας μη βιωμένης εμπειρίας. Ανατρέποντας τη συμβατικότητα τους και αποκτώντας έτσι το χαρακτήρα ευρήματος ή εκθέματος ανακαλούν στο θεατή μνήμες ενός κοντινού παρελθόντος, ενός αναχρονιστικού ίσως χώρου αναμονής, μιας περιστασιακής μετάβασης ή ενός εφήμερου βιώματος. Αντίστοιχα ο Γ. Χειμωνάκης επιχειρεί να επικαιροποιήσει τη βιωσιμότητα καθιερωμένων πολιτισμικών γεγονότων ή έργων της πνευματικής δημιουργίας, όπως ενδεικτικά των Franz Kafka, Rainer Maria Rilke και Adolf Loos, και εστιάζοντας επιλεκτικά σε συγκεκριμένες πτυχές τους επαναδιαπραγματεύεται με κριτική διάθεση την ιστορία των κοινωνικών και αισθητικών αξιών.
Παρατακτικά διατεταγμένες δυσδιάστατες εικόνες, διαβρωμένες μέσα από τον μαθηματικό κώδικα του υπολογιστή, φυσικά υλικά και αποσπάσματα βιομηχανικών αντικειμένων αναπτύσσουν ένα τελετουργικό ρυθμό μέσα στον οποίο η αναπαράσταση και η αφαίρεση δεν συνιστούν πλέον αντίφαση. Μολονότι η ανάδειξη και επανεκτίμηση του προϋπάρχοντος, η οικειοποίηση της συλλογικής μνήμης, η ανασύσταση και μίμηση του αρχειακού υλικού, η αμφισβήτηση, διάψευση ή αναθεώρηση της ιστορίας μπορούν να ανιχνευθούν κατά περίπτωση στις προθέσεις των δύο καλλιτεχνών, ωστόσο η λειτουργία του προτεινόμενου συνόλου αποκτά χαρακτήρα μνημειακό, καθώς αναφερόμενο σε διαχρονικές αξίες και συλλογικά πρότυπα και συνδέοντας ταυτόχρονα το κοινότοπο με το σημαντικό καταλήγει στην αφήγηση ενός σύγχρονου μύθου.

Τάσος Κουτσουρής

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 33

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 34

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Monika Pavlechova

Όπως αναφέρει και ο David Kinsley στη Μαχαμπαγκαβάτα-Πουράνα, η θεά παίρνει την τρομερή μορφή της για να δοκιμάσει τους τρεις θεούς του ινδουιστικού πανθέου. Απ' αυτούς ο Βράχμα γυρίζει το κεφάλι του για να μην τη δει, ο Βισνού κλείνει τα μάτια και πέφτει στο νερό, ενώ ο Σίβα την κοιτά. Όταν η θεά παρουσιάζεται ως εν σήψει πτώμα, ο Σίβα και πάλι την παίρνει στο στήθος του εκλαμβάνοντας την αποφορά της ως θύμιαμα.
Ρηγοπούλου Π., Το Σώμα

And wilt thou be the school where Lust shall learn?
Must he in thee read lectures of such shame?
Wilt thou be glass wherein it shall discern
Authority for sin, warrant for blame,
To privilege dishonour in thy name?
William Shakespeare, The Rape of Lucrece

Το Δεκέμβριο του 2012 στην Ινδία μια νεαρή φοιτήτρια βιάζεται ομαδικώς και στη συνέχεια δολοφονείται. Το συμβάν πυροδοτεί πολυπληθείς διαδηλώσεις ενάντια στην καταπάτηση των γυναικείων δικαιωμάτων και τους αδιανόητα πολυάριθμους βιασμούς που λαμβάνουν χώρα ατιμωρητί στη σύγχρονη Ινδία.
Από τα μοτίβα του βιασμού που συναντάμε στο μύθο (η Λήδα και η Δανάη που βιάζονται από το Δία – σε ένα καλλωπισμένο μυθολογικό πλαίσιο-, η αρπαγή των γυναικών των Λαπιθών από τους ακόλαστους κένταυρους, η Ντοστογιεφσκική ανήλικη Ματριόσα και η Σαιξπηρική Λουκρητία που αυτοκτονούν μετά την ατίμωσή τους, μεταξύ πολλών άλλων), μέχρι την ωμή πραγματικότητα, τόσο των γεγονότων της Ινδίας όσο και της πρόσφατης εντόπιας επικαιρότητας του εγκλήματος της Ξάνθης, αλλά και πάμπολλων άλλων περιπτώσεων που δε γίνονται ευρέως γνωστές ή και δεν μαθαίνονται ποτέ- μόνο στην Ινδία γίνονται δεκάδες χιλιάδες βιασμοί το χρόνο- αφού η βιασμένη θεωρείται ατιμασμένη, η γυναίκα θήραμα ασέλγειας, μαστροπείας, κακοποίησης, πορνογραφίας και γενικότερης- ενδο- ή έξω οικογενειακής - βίας, αποτελεί σύμβολο της απανταχού εκμετάλλευσης του αδύναμου από τον ισχυρό και της κυριαρχίας μέσω του φόβου, στο σεξουαλικό αλλά και σε ένα ευρύτερο κοινωνικοοικονομικό επίπεδο.
Με έναυσμα τα γεγονότα της Ινδίας καθώς και μία ανάλογης αγριότητας περίπτωση που συνέβη στην πατρίδα της, την Τσεχοσλοβακία, το 1976 η καλλιτέχνις Monika Pavlechova δημιουργεί ένα τέμπλο στη βιασμένη θεά, υπογραμμίζοντας αφενός την υπεράνω εποχής τραγικότητά της μέσω του ποιητικού λόγου του Σαίξπηρ, αφετέρου την ωμότητα του σύγχρονου βιώματος αυτής μέσω της χρήσης του κραγιόν.
Το έργο έτσι ανάγει την πράξη του βιασμού ως κατεξοχήν πολιτική, μια πράξη όχι απλώς σεξιστική αλλά πρωτίστως βίαιη και εξουσιαστική – ο βιαστής της Λουκρητίας είναι ο γιος του αυτοκράτορα - αποτίοντας φόρο τιμής όχι μόνο στην κακοποιημένη γυναίκα ανά τους αιώνες, αλλά και στον καταπιεσμένο και βιασμένο άνθρωπο, ανεξαρτήτως φύλου, από κάθε μορφή εξουσίας.

Ας μη ξεχνάμε πάντως ότι ο βιασμός και η επακόλουθη αυτοκτονία της Λουκρητίας οδήγησαν τελικά στην πτώση του αυτοκράτορα Ταρκήνιου της Ρώμης.

Γκέλυ Γρυντάκη

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 35

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 36

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Βασίλης Ρίζος

Ο Βασίλης Ρίζος παρουσιάζει ένα απρόβλεπτο κομμάτι της δουλειάς του: έπιπλα που έφτιαξε με τα χέρια του. Νέος ταλαντούχος αρχιτέκτονας, που ξεκίνησε με τις καλύτερες προοπτικές, ήρθε σε επαφή με την κατασκευή στις επιβλέψεις κτιρίων, καθώς και στις διαμορφώσεις χώρων.

Η υλοποίηση της μελέτης σου, των σχεδίων σου, με όλα τα προβλήματα μικρά και μεγάλα που αναδεικνύονται στην πράξη, δηλαδή στην κλίμακα 1:1, κρύβει μια αγωνία, αλλά και μια μαγεία.
Αυτό τον ώθησε, στον κάποτε περιορισμένο ελεύθερο χρόνο του, να δοκιμάσει, να μελετήσει και να υλοποιήσει μόνος του μικρά έργα, είτε για δική του χρήση, είτε χωρίς αποδέκτη, ά-σκοπα.
Έσκυψε πάνω στα υλικά και με πολλή υπομονή και μεράκι, δοκιμάζοντας ξανά και ξανά, τα πλησίασε – μελετώντας παράλληλα τη δουλειά άλλων, όπως του Alvar Aalto – ψάχνοντας κατασκευές, μορφές που να τον εκφράζουν.

Έτσι το ξύλο, ένα υλικό ζεστό και αγαπημένο – μασίφ παλιότερα, καπλαμάς αργότερα –με τη μορφή μιας καμπύλης / μονοκοντυλιάς αποκτά ελαφράδα χάρη στο καλούπι και στα λεπτά φύλλα, που πρεσάρονται το ένα πάνω στο άλλο. Κι αυτό γίνεται καρέκλα – δύσκολο έπιπλο – γίνεται καλόγερος.

Και το ταξίδι συνεχίζεται.
Ένας σταθμός η παρουσίαση αυτή, έκθεση μιας σχεδόν μοναχικής πορείας, μια κοινοποίηση.

Αγνή Παπαϊωάννου

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 37

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 38

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Δημήτρης Σαρλάνης

Η πραγματικότητα σε συναντάει στο δωμάτιό σου

Ο Δημήτρης Σαρλάνης βάζει στο δωμάτιο του ξενοδοχείου γλυπτά-εισβολείς και προτείνει/σκηνοθετεί ένα σενάριο από το θέατρο του παραλόγου που ζούμε. Στην πλατφόρμα τέχνης που στήνεται θεσμικά πια κάθε χρόνο στα Rooms, η νεότερη τέχνη δείχνει τους πειραματισμούς, το πνεύμα και τις πρώτες κατακτήσεις της.

Ο Σαρλάνης παρουσιάζει μια από τις κυρίαρχες όψεις της σύγχρονης τέχνης. Γλυπτική που κατεβαίνει στον δρόμο, παίρνει την θεματική της από την καθημερινότητα, φέρει τη φόρμα του hyper-real οικείου. Ακόμα, έχει χρώμα, αγνοεί το βάθρο ή το χρησιμοποιεί εμφατικά και ειρωνικά με στόχο να το ανατρέψει, έχει πειραματισμό, γκροτέσκο χιούμορ και δυνατή εικόνα/αφήγηση. Κλασσική γλυπτική στη βάση της, δουλεύεται με τωρινά υλικά, καινούργια φόρμα, επινοητική τεχνοτροπία. Σαφώς τα γλυπτά του εγγράφονται στην επιρροή της pop τέχνης με τη στενή –απενοχοποιημένη- όσμωση μαζικής κουλτούρας και υψηλής τέχνης, είναι σε διάλογο με τα ρεύματα της διεθνούς τέχνης, φλερτάρουν με τον υπερρεαλισμό.

Σε αντίθεση όμως με τα υπερρεαλιστικά γλυπτά του Hundson για παράδειγμα που ο ακραίος ρεαλισμός τους έβγαινε από την ακριβή αληθοφάνεια, στα έργα που φτιάχνει η νέα γενιά γλυπτών, η αλήθεια υπονομεύεται από την καρικατούρα, τα τραβηγμένα, διαστρεβλωμένα χαρακτηριστικά, τα αλλόκοτα στοιχεία που μπαίνουν πάνω στο έργο, το «πειραγμένο» μέγεθος, μικρότερο από την κανονική αναπαράσταση. Τα γλυπτά παίζουν στο 1,30-1,40 μ. ύψος. Είμαστε στην περιοχή της τέχνης και ο ψευδο-ρεαλισμός τους είναι η επιλεγμένη φόρμα που κουβαλάει το επιδιωκόμενο περιεχόμενο: Το γλυπτό-statue γίνεται παράσταση του κοινωνικού, πολιτικού status, στάση ηθική και αισθητική. Τι να τα κάνουμε σήμερα τα μάρμαρα; Η γλυπτική στο δωμάτιο του Δημήτρη Σαρλάνη είναι up-to-the-point.

Γιώτα Κωνσταντάτου

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 39

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 40

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Felix Delandre

ΤΟ ΠΟΛΛΑΠΛΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝΝΟΙΩΝ

Στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου, έναν χώρο σχεδιασμένον με τρόπον ώστε αφ΄ενός να προσομοιάζει στους γνώριμους τόπους της καθημερινής μας εμπειρίας, αφ' ετέρου όμως να μη δημιουργεί την ίδια οικειότητα—είτε με την ουδετερότητα, είτε με την υπερβολή της διακόσμησής του—,βρίσκουν απόλυτη εφαρμογή και πεδίο ύπαρξης όλα εκείνα τα αντικείμενα που ο J. Searle θα χαρακτήριζε ότι ανήκουν στο πεδιο της «αόρατης οντολογίας». Πράγματα, που ενώ είναι καθημερινής τριβής, γνώριμα, επειδή ακριβώς αποτελούν μία monnaie courante περνάν απαρατήρητα, παραβλέπονται επειδή ακριβώς είναι παρόντα, ενυπάρχουν στον συγκεκριμένο χώρο, ο οποίος με τη σειρά του, καίτοι είναι συνάμα εννοιολογικά και συναναστρέψιμα δημόσιος και προσωπικά ιδιωτικός, παραμένει «αχαρακτήριστος», περαστικός, κι ως εκ τούτου εν μέρει αμελητέος.

Τούτα τα πράγματα, που σημασιολογικά έχουν απολέσει την ιδιότητα του 'πυκνού ενδείκτη' (rigid designator) της φύσεως και της λειτουργίας τους μέσα στον συγκεκριμένο χώρο—γιατί ναι μεν είναι γνώριμα, δεν είναι όμως οικεία: η λάμπα του δωματίου, είναι μία λάμπα, δεν είναι όμως η δική μου, η δική σου, κ.ο.κ, με τη σημασία που της προσδίδει η δικαιοχρησία κι η ιδιαίτερη αναφορά μας σε αυτή.

Τούτη η σημασιολογική διαφορά ανάμεσα στην υποστατική οντολογία και τη γραμματική περιγραφή των πραγμάτων, δημιουργεί μία λογική σχέση κι εμπλοκή στη δήλωσή τους και την περιγραφή τους ανάλογη με εκείνην των ίδιων των λέξεων και της γλώσσας ανάμεσα στην δημόσια χρήση του λόγου και την ιδιωματική αντίληψη του ατομικού λόγου. Σε τούτον τον χώρο, ουσιωδώς έρχεται να επέμβει δια-δραστικά με τα έργα του κι ο Félix Délandre, ιδιοποιούμενος τη γενικότητα της μορφής που έχουν οι λέξεις και τα πράγματα, τη δισημία, ή πολυσημία του νοήματός τους, εξερευνώντας εάν τα καθημερινά «γλωσσικά παίγνια» μπορούν να αποδώσουν την οντολογική και τυπικά λογική σημασία των εννοιών που διαρκώς ξεπηδούν από μία αντιπαράθεση δημόσιου/κοινωνικού κι ιδιωτικού/προσωπικού στη νοηματοδότηση των πραγμάτων, των πράξεων, των σκέψεων, των συναισθημάτων και των αποφάσεών μας.

Μέσα από την πολυσημία, που η οντολογική υφή των εκφάνσεων του κόσμου και των παραγώγων της ανθρώπινης επίνοιας μέσα στον χώρο του κοσμικού βίου, ο Délandre εξετάζει εάν είναι δυνατή η ομογενής αντίληψή τους σ' ένα ενιαίο—όχι ενικό—σχήμα(νοητό, μορφικό, αδιάφορο) απ' όλα τα υποκείμενα της εμπειρίας των προτάσεών του, ανεξάρτητα από τον χώρο (ή ίσως ίσως «εξοστρακισμένων» μέσα στον συγκεκριμένο χώρο). Άλλωστε η 'ιδέα' της καρδιάς, είτε τη σκεφτούμε σχηματικά, είτε τη διαβάσουμε ως λέξη, είτε τη δούμε ως εικονα, ή τη νοιώσουμε ως πόνο, όμοια εξακολουθεί να πάλλει εντός μας....

Γιώργης-Βύρων Δάβος

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 41

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 42

Μαρίνα Τρουπή

Κάλιμπαν, 2012

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι η εγκατάσταση της Μαρίνας Τρουπή, με τίτλο, Κάλιμπαν, είναι η αναπαράσταση ενός μονόπρακτου με θέμα τη διαπάλη μεταξύ της ισχύος του αντικειμένου και του κενού ή πιο συγκεκριμένα μεταξύ της παρουσίας και της απουσίας, μεταξύ της δεδομένης γνώσης και της μυστικής, ακόμη και απόκρυφης. Πρωταγωνιστές αυτού του σκηνικού είναι η γλυπτική κατασκευή και το απόν σώμα. Το γλυπτό Κάλιμπαν εγκαθίσταται στο χώρο σαν το ορατό μισό μιας εικόνας, που η ολοκλήρωσή της μπορεί να γίνει μόνο μέσα από την υποδήλωση μιας ανήσυχης, πολύπλευρης σχέσης, αδιατύπωτης σε πάγια και ολοκληρωμένη ενότητα. Πρόκειται για μια σχέση μεταξύ του συγκεκριμένου και του αδιαμόρφωτου. Σε αυτό το σημείο μη-επαφής των δυο αντικειμένων συμπυκνώνεται η ένταση και ξεκινά η αφήγησή της ατελούς γνώσης της πραγματικότητας και του μη-αναπαραστάσιμου.

Μια μοναχική αλλά σκληρή κατασκευή, ο Κάλιμπαν, σαν ένα υβριδικό ον σύνθετης μορφής, οργανικής και μηχανικής συνάμα, ένας ξύλινος κορμός καλυμμένος με μεταλλικά λέπια, με απόληξη σε μια δαγκάνα, ανυψώνεται πίσω από το κεφαλάρι ενός κρεβατιού και απειλητικά σκύβει πάνω από το άδειο στρώμα. Τί άραγε έρχεται να δώσει ή να επικαλύψει, τί απειλεί να υφαρπάξει ή να συνθλίψει;

Σε αυτό το ερώτημα η καλλιτέχνης αρνείται να συνεργήσει επιβάλλοντας μια μοναδική απεικόνιση της υποκειμενικής της σχέσης. Η ίδια, άλλωστε, έχει διαπλάσει τη δική της ευαισθησία επιλέγοντας πολλαπλούς εξειδικευμένους τομείς καλλιέργειας της γνώσης: την κοινωνική πολιτική, τον κινηματογράφο, τη σκηνογραφία, τις εικαστικές τέχνες. Επιχειρεί, αντίθετα, να διεγείρει στον θεατή την αντίληψη της γέννησης του λόγου σε αντιστοιχία με την εμπειρική γνώση της ζωής, μέσα από το ένστικτο, όπως και τις «τεχνολογίες» της σεξουαλικότητας, της λογικής, της επιστήμης. Για κάθε ξέχωρο θεατή, δίνει χώρο για την ανάδυση μιας διαφορετικής εικόνας, πολλαπλασιαστικής των διαφορετικών και πολλαπλών αφηγήσεων που έχουν να κάνουν με την απαρχή του λόγου, την ιστορία, την επιθυμία, της απέχθεια, όπως και των εναλλακτικών διόδων κατανόησης του κόσμου. Η αναζήτηση μιας ενότητας μεταξύ της οργανικής φύσης από τη μια πλευρά, και της μηχανικής λειτουργίας του πολιτισμικού περιβάλλοντος, από την άλλη, προβάλλεται σαν το πεδίο μιας υπαρκτής αλλά ατελούς αναπαράστασης, αφημένης στο χώρο σα λευκή σελίδα. Το βλέμμα αναγνωρίζει το κενό, το μη-αναπαραστάσιμο, ως σημείο εκκίνησης για την αναζήτηση των διαφόρων σταδίων διαμόρφωσης της διαφορετικής ατομικής ευαισθησίας.

Η Μαρίνα Τρουπή προσεγγίζει την τέχνη στην εποχή της με ένα διαπεραστικό αλλά και παιγνιώδες βλέμμα, αμφισβητώντας τη δυνατότητα απόδοσης μιας μονοδιάστατης συνθήκης ύπαρξης. Με συνείδηση της ιδεολογικής ασάφειας των καιρών, έλκεται από τα σταυροδρόμια της εμπειρικής με την επιστημονική γνώση. Η αιώρηση της απειλητικής δαγκάνας πάνω από το κενό στρώμα εντείνει το πεδίο αναγνώρισης του ατόμου ως υποκειμένου των εξουσιαστικών πιέσεων που ασκούνται στο σώμα, την ψυχή και τη νόηση από τα διάφορα μηχανιστικά εργαλεία της γνώσης, που επιβάλλουν οι διαφορετικές κοινωνικές και πολιτικές δομές.

Με σαφήνεια, απέριττα και δηκτικά απαρνείται την παραγωγική διαδικασία του καλλιτέχνη ως αντικατοπτρισμού των εξουσιαστικών γλωσσικών και αισθητικών προτύπων. Αντίθετα, τοποθετεί το καλλιτεχνικό αντικείμενο στο χώρο ως κεντρικό πρόξενο μιας ταυτόχρονης έλξης-απώθησης προς το οικείο και το ανοίκειο. Με το έργο Κάλιμπαν, η Τρουπή δίνει ένα άλλο, διαφορετικό φινάλε στο θέατρο της τέχνης. Η συνύπαρξη της επιθυμίας και του φόβου πάνω στο ίδιο στρώμα μεταβάλλουν την αλληλένδετη εξάρτηση της παραγωγής της επιθυμίας και της επιθυμίας της παραγωγής σ' ένα δυνητικό πεδίο διαφυγής.

Έφη Στρούζα

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 43

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 44

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Μαρία Τσάγκαρη

I wish your wish

Τα λουλούδια που μάζεψε
άνθισαν τη σύντομη λαμπερή ώρα τους,
ύστερα έραναν τα πέταλά τους
σε μια σιωπηλή Βροχή.
Richard Rowe (1828-1879)

Το λουλούδι, σύμβολο του εφήμερου και της ευθραυστότητας, που έχει όμως μέσα του την ανανεωτική δύναμη της αναγέννησης και της δημιουργίας, είναι το υλικό με το οποίο η Μαρία Τσάγκαρη δημιουργεί ένα εικαστικό περιβάλλον προσφοράς και εκμυστήρευσης επιθυμιών, ευχών κι ευχαριστιών. Κινούμενη στο εννοιολογικό πλαίσιο προηγούμενων εφήμερων εγκαταστάσεών της με πρώτη ύλη τη στάχτη, παρουσιάζει κι αυτή τη φορά ένα έργο που πραγματώνεται μέσα από μια διαδικασία έντονου χειρωνακτικού χαρακτήρα, βιώνοντας μια εμπειρία που βασίζεται στην αυτοσυγκέντρωση και την εσωτερική αναζήτηση, επενδύεται από επίμονη και συστηματική εργασία, απαιτεί τη διαρκή προσήλωση του σώματος και της ψυχής έως τη γέννηση της τελικής δημιουργίας.
Η σύντομη ζωή του εύθραυστου υλικού της εγκατάστασης της Τσάγκαρη ενισχύει ακριβώς τη σημασία που δίνει η ίδια στη βιωματική εκφραστικότητα της διαδικασίας, παράγοντας ένα έργο «ζωντανό» για όσο μπορεί να διαρκέσει, και ανοικτό να δεχθεί την αναπόφευκτη κατάληξη μαρασμού του. Στο χρόνο της «δεδομένης» ζωής τους, τα κομμένα λουλούδια χαρίζουν στο δωμάτιο την ένταση του χρώματος και του αρώματός τους, ενώ με την παρουσία τους λειτουργούν ως φορείς κωδικοποιημένων μηνυμάτων εκφράζοντας όσα δεν μπορούν με λόγια να ειπωθούν. «Υφαίνοντας» το άνθινο πλέγμα του έργου της μέσω ενός ιδιότυπου τελετουργικού προσφοράς, η Τσάγκαρη αφήνει να διεισδύσουν σε αυτό τα μεταφορικά νοήματα των λουλουδιών, χαρίσματα, αρετές και αδυναμίες που οι ίδιοι οι άνθρωποι τους έχουν χαρίσει. Το λουλουδένιο πέπλο που προκύπτει συγκεντρώνει αφιερώματα, ευχές και προσφορές, παραπέμποντας ως περιβάλλον στη σφαίρα της πίστης, στην έκφραση της ευγνωμοσύνης και στην εκδήλωση της λατρείας.
Σε δεύτερο χρόνο, καθώς η σύνθεση διαλύεται από την καλλιτέχνιδα και τα εναπομείναντα λουλούδια αφήνονται να μαραθούν, η συνειδητοποίηση της παροδικότητας του εφήμερου στρέφει την προσοχή του θεατή ακόμα περισσότερο προς τη βιωματική, άμεση επαφή με τα πράγματα έτσι όπως τα αντιλαμβάνεται με τις αισθήσεις παρά όπως τα γνωρίζει. Ενόσω το έργο σταδιακά «εξαϋλώνεται», η οσμή λαμβάνει κυρίαρχο ρόλο, παρέχοντας μία διαφορετική, πρωταρχική και αγνή αίσθηση των πραγμάτων, καταρρίπτοντας κάθε διαχωρισμό μεταξύ θεατή και αντικειμένου, εαυτού και άλλου, εσωτερικού και εξωτερικού. Σε ένα εικαστικό περιβάλλον που έχει ήδη χαρτογραφηθεί μέσω της μνήμης, της σκέψης και της ευεργετικής εκφοράς του συναισθήματος, η απελευθέρωση της οσμής μοιάζει να οδηγεί σε μια διαφορετική μορφή «συναισθησίας», με τη μυρωδιά να είναι ικανή να ανακαλέσει εκ νέου κοινές αναμνήσεις και συγκινήσεις στο συνειδητό και το ασυνείδητο, αυτή τη φορά ως μία ακόμα πιο δυνατή μεταφορά. Είναι η εφήμερη ζωή του έργου και το ελάχιστο αποτύπωμα που απομένει –από την ολοζώντανη «σάρκα» του λουλουδιού που προσφέρεται μέχρι το λεπτό άρωμα που θυμίζει την κίνηση της προσφοράς του– που μας καλούν να εκτιμήσουμε τη στιγμή και να είμαστε καθ' όλα παρόντες στην εμπειρία του έργου, με οξυμένες τις αισθήσεις και το συναίσθημα, ενδίδοντας στο πέρασμα του χρόνου και τιμώντας τον τρόπο με τον οποίο το απτό βίωμα μετατρέπεται σε μνήμη.

Χάρις Κανελλοπούλου

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 45

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 46

Πυθαγόρας Χατζηανδρέου

Διόραμα

Η εικαστική δημιουργία του Πυθαγόρα Χατζηανδρέου χαρακτηρίζεται από ένα κατασταλαγμένο και επεξεργασμένο πλαίσιο, τόσο σε θεωρητικό όσο και σε αισθητικό επίπεδο. Το θεωρητικό κομμάτι είναι επηρεασμένο και ουσιαστικά βασίζεται σε επιλογές από την διερεύνηση και μελέτη διαφόρων ανακαλύψεων θετικών επιστημών, φυσικομαθηματικών δεδομένων, φιλοσοφικών θεωριών, πολιτικών και ιδεολογικών ζητημάτων. Η δημιουργία του έχει ως άξονα την ανάδειξη μορφών, οι οποίες βασίζονται στην επεξεργασία αλγορίθμων και τη διαδοχή σειράς, δομής, αλληλουχίας κινήσεων. Η σχέση του μέρους και του όλου αποτελεί κυρίαρχο στοιχείο στην ουσία της δημιουργίας του. Ένα δεύτερο κυρίαρχο στοιχείο είναι η οικειοποίηση και η χρήση του έτοιμου αντικειμένου, του παιχνιδιού, κάποιων τμημάτων playmobil ή lego, τα οποία ουσιαστικά αποτελούν την προσωπική του «παλέτα».

Η σειρά στο έργο του είναι μία ακολουθία πραγματικών αντικειμένων με μία διάταξη που έχει καθοριστεί εκ των προτέρων από τον ίδιο το δημιουργό. Πρόκειται για ένα σειραϊκό σύστημα με πρότυπο την επανάληψη ενός μέρους. Ο τρόπος συγκόλλησης, ένωσης και ανάπτυξης των τμημάτων, των σειρών και των μοτίβων του είναι απαρέγκλιτα συγκεκριμένος με επαναλαμβανόμενη δομή. Η αλληλουχία στο έργο του Πυθαγόρα, είναι ο σύνδεσμος με τα προηγούμενα και τα επόμενα στοιχεία, είναι η συνοχή, η συνάφεια, η επαλληλία, η σχέση μεταξύ των αντικειμένων, των ποιοτήτων, των ιδιοτήτων, των σχημάτων, των χρωμάτων τους. Η έννοια αυτή της αλληλουχίας ενέχει διαστάσεις φιλοσοφικές, από τους προ-σωκρατικούς, αλλά και από τον διαλεκτικό υλισμό, ο οποίος ανάγει την αλληλουχία σε μεθοδολογική αρχή και προϋπόθεση κάθε επιστημονικής έρευνας και πρακτικής εφαρμογής. Όλα αυτά απασχολούν το νεαρό καλλιτέχνη κατά την ερευνητική διαδικασία της δημιουργίας του, όπου εστιάζοντας το ενδιαφέρον του στις μορφές, τις δομές, τα σχήματα, δέχεται επιδράσεις σε αναπάντεχους συνδυασμούς, όπως αυτή του διαλόγου μεταξύ του υλισμού με το κινέζικο Tai- chi. Όλο αυτό το θεωρητικό υπόβαθρο και η αναζήτηση, καθορίζει και το αισθητικό αποτέλεσμα το οποίο υπόκειται σε απόλυτους κανόνες.

Τα πέντε έργα που δημιούργησε ειδικά για τα Rooms 2013, αν και διαφορετικά χαρακτηρίζονται από τους ίδιους κανόνες. Το πρώτο, χρονολογικά, έργο, μία ασπρόμαυρη κεκλιμένη πυραμίδα, φτιαγμένη αποκλειστικά από lego, ύψους 1 μ., δημιουργεί άπειρα γεωμετρικά σχήματα, τρίγωνα, ρόμβους, σε ένα οπτικό παιγνίδι γραμμών και επιφανειών. Το ίδιο συμβαίνει με το δεύτερο έργο, με διαφορετικό υλικό και μέσο, αλλά την ίδια έμφαση στην ολιγοχρωμία, στο μίνιμαλ, στο γεωμετρικό και στο οπτικό στοιχείο. Πρόκειται για ένα απλό, σιδερωμένο, τετράγωνο πανί, που με τον κατάλληλο φωτισμό, αναδεικνύει άπειρα, τρίγωνα, τετράγωνα, ρόμβους. Τα δύο επόμενα έργα, με τελείως διαφορετικά υλικά και χρήση μέσων, παίζουν με τα έντονα χρώματα και σχήματα. Το πρώτο είναι ένα επιτοίχιο, με επικολλημένα κομμάτια playmobil, σε δίχρωμη λινάτσα, διαστάσεων 1,50Χ2,60μ., με αλληλουχία γεωμετρικών σχημάτων και πολυχρωμία, παραπέμποντας στο λαογραφικό στοιχείο και τη λαϊκή τέχνη. Το δεύτερο είναι μία πολύχρωμη γλυπτοκατασκευή, ύψους 29 εκ., από ανάμικτα κομμάτια playmobil και lego που σχηματίζει ένα ιδιότυπο στέμμα με αναπάντεχα χρώματα και σχήματα, σαν από ινδιάνικο περιβάλλον. Το πέμπτο έργο είναι το ίδιο ένα έτοιμο αντικείμενο, ένα αρχαίο κράνος, επιζωγραφισμένο με έντονα χρώματα και μια ιλουζιονιστική ζωγραφική, όπου από το πίσω και άνω μέρος ξεχύνονται άπειρα, ποικίλα, μικρά, πολύχρωμα playmobils.

Ακόμη και ο τίτλος των έργων Διόραμα 1, 2, 3, 4, ένας όρος που χρησιμοποιείται από τους μοντελιστές και όσους φτιάχνουν τρισδιάστατες αναπαραστάσεις, είναι μελετημένος, μιας και παραπέμπει στο γαλλικό Diorama, του 19ου αιώνα, των Daguerre και Bouton, με την πανοραμική ζωγραφική παράσταση δύο όψεων σε μουσαμά, την ψευδαισθησιακή απόδοση της πραγματικότητας και της κίνησης, χάρη στα παιχνιδίσματα του φωτός. Η επιτυχής ταύτιση με τον τίτλο έγκειται τελικά στο ότι τα έργα του Πυθαγόρα αφορούν ψευδαισθησιακές καταστάσεις.

Πολλοί οι δανεισμοί του Πυθαγόρα, από τα ready –made και την εξέλιξή τους, την Op Art, την Object Art, την Minimal Art, την Folk Art, με απλότητα, με πολλή έρευνα και μελέτη, με αναζήτηση της γενεσιουργού αιτίας, εστιάζοντας στις θεωρητικές επιλογές του, μέσα από τη διαχείριση της φόρμας που παραπέμπει στην ύλη, σεβόμενος απόλυτα τις δομές του αντικειμένου, προσπαθεί πάντα να δώσει κάτι νέο. Το παλιό, το θεωρητικό και το αντίστοιχο, η νύξη στο σύγχρονο, στη σύγχρονη ζωή, στην τεχνολογία, αλλά και στο λαϊκό, στο βιωμένο, χαρακτηρίζουν όλες τις πτυχές και τις παραμέτρους της διαδικασίας της δημιουργίας του Πυθαγόρα, που μοιάζει απλή, αλλά είναι πολυεπίπεδη και σύνθετη.

Λίνα Τσίκουτα

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 47

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 48

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Βασίλης Ψαρράς

Ο Λυκαβητός σε ένα Δωμάτιο
Emotive Circle-Συναισθηματικός Κύκλος.

«Η γλώσσα, είναι σαν ένας δρόμος. Δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή μονομιάς, γιατί ξεδιπλώνει το χρόνο, ως ακοή ή ως ανάγνωση.» Rebecca Solnit. [2001]

Προσκαλώντας τον Βασίλη Ψαρρά να εκθέσει στο ξενοδοχείο Saint George Lycabettus, στο πλαίσιο του θεσμού των Rooms είχα μια ευχάριστη έκπληξη. Την διάθεσή του, να παράξει ένα νέο έργο πάνω στο ζήτημα της εμπειρίας της διαδρομής στην γύρω από το ξενοδοχείο περιοχή. Περπάτησε επτά ώρες επί δύο ημέρες, παρακολούθησε τους ήχους και τις συνομιλίες των ανθρώπων συζήτησε ο ίδιος με το φίλο του Σπύρο Ντζιώρα και κατέγραψε ψηφιακά το περιβάλλον.
Στην περιγραφή της ιδέας του για το καινούργιο έργο [τον γνώρισα από τη δασκάλα του στο Ιόνιο Μαριάννα Στραπατσάκη, η οποία μου έδειξε με καμάρι ολοκληρωμένα ψηφιακά έργα] ξεκινά με τη διάθεση να προσεγγίσει τη φράση του Walter Benjamin « για τον περιπατητή flaneur, η πόλη ήταν τώρα το τοπίο, το δωμάτιο..» χρησιμοποιεί το περπάτημα ως μέρος της καλλιτεχνικής πράξης, σαν τους παλιούς καλούς land artists και επικεντρώνει την προσοχή του σε μια κυκλική διαδρομή γύρω από το Λυκαβητό, έχοντας ως αφητηρία το ξενοδοχείο Saint George Lycabettus. Ο λόφος του Λυκαβητού ενώνει μέσα από την ενιαία θέα του αστικού ορίζοντα αλλά και χωρίζει σημεία, γειτονιές, καθημερινές ζωές, στην κάθε πλευρά των προπόδων του.
Οι δύο περιπατητές, συνομιλούν για τον ουρανό, τα κλειστά μαγαζιά του Κολωνακίου, τους μετανάστες στις παρυφές της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, τους άστεγους και τους επαίτες, αλλά και εγκλωβίζουν φράσεις και διαλόγους των περαστικών. Στην διαδρομή, το αρχιτεκτονικό στοιχείο, οι έρημοι ή οι πολυπληθείς δρόμοι, ο θόρυβος της κίνησης, οι διαφορετικές ατμόσφαιρες της κάθε γειτονιάς αλλά και τα σημεία του ιστορικού παρελθόντος, επηρεάζουν τον ρυθμό του βαδίσματος αλλά και τον διάλογο.
Πολλές φορές αναρωτιόμαστε πόσο τα ζητήματα της τέχνης εμπλέκονται με την πραγματική ζωή και αν η ίδια η καθημερινότητα αποκτά την βαρύτητα μιας εμπειρίας της τέχνης. Εδώ, ο περίπατος, αποκτά την βαρύτητα μιας εμπειρίας ζωής, που εκφράζεται με την εικόνα και το χειροποίητο.
Στο δωμάτιο του ξενοδοχείου, ένα ακόμη χώρο μετάβασης μεταφέρεται η οπτικο-ακουστική συναισθηματική εμπειρία αυτής της πράξης ή άλλως η συναισθηματική γεωγραφία που ο καλλιτέχνης επιθυμεί να μοιραστεί με τον θεατή του.
Η Αθήνα για τον περιπατητή έγινε το δωμάτιο όπως και στη φράση του W. Benjamin στον οποίο ο Βασίλης Ψαρράς αναφέρεται με την ελπίδα το δωμάτιο γίνεται «η πόλη» για τον επισκέπτη-θεατή.
Εδώ, υπάρχει και μια άλλη ταυτοσημία. Η τηλεόραση, το κύριο αντικείμενο-μέσον δουλειάς για τον καλλιτέχνη, σημείο αναφοράς του κόσμου για την πλειοψηφία των ανθρώπων. Η ψηφιακή εικόνα προβάλλεται στη τηλεόραση, άρα ο θεατής διατηρεί την ατομικότητά του απέναντι στο γεγονός ότι παρακολουθεί τις εικόνες της πόλης που, σίγουρα γνωρίζει αλλά, στην δική του διαδρομή, παραβλέπει.
Η αντίφαση πάλι, της ψηφιακής εικόνας από την μια και της χειροποίητης από την άλλη, στις σημειώσεις της διαδρομή στο τοίχο του δωματίου, υποστηρίζουν με διαφορετικά μέσα, το γεγονός ότι δυό φίλοι περπάτησαν για ώρες, σε μια περιοχή όπου γειτνιάζει με το Λύκειο του Αριστοτέλη.
Το έργο « Συναισθηματικός Κύκλος» του Ψαρρά, διαθέτει εγγραφές της συλλογικής μνήμης, ανοίγοντας και κλείνοντας κύκλους πολλαπλής εμπειρίας.

Μαρία Μαραγκού

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 49

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 50

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 51

ROOMS 2013

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS GALLERY ATHENS

Είκοσι Επιμελητές προτείνουν Νέους Καλλιτέχνες

ΔΩΜΑΤΙΟ	ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ	ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ
503	Εβίτα Τσοκάντα	Βασίλης Γεροδήμος
504	Αρετή Λεοπούλου	James Enox
506	Γιάννης Τουμαζής	Ναταλί Γιαξή
507	Έφη Στρούζα	Μαρίνα Τρουπή
508	Αγνή Παπαϊωάννου	Βασίλης Ρίζος
509	Χάρις Κανελλοπούλου	Μαρία Τσάγκαρη
510	Γιώτα Κωνσταντάτου	Δημήτρης Σαρλάνης
511	Ισαβέλλα Κλαδάκη	Λία Κουτελιέρη
512	Μαρία Μαραγκού	Βασίλης Ψαρράς
513	Δηώ Καγγελάρη	Δήμητρα Λιάκουρα
514	Τάσος Κουτσουρής	Φωτεινή Παλπάνα
		Γιάννης Χειμωνάκης
515	Χάρης Σαββόπουλος	Έλενα Μαρίνου
		Γιώργος Παπαφίγκος
516	Μαργαρίτα Καταγά	Δήμητρα Κονδυλάτου
517	Λίνα Τσίκουτα	Πυθαγόρας Χατζηανδρέου
519	Νίκος Μυκωνιάτης	Ηλίας Μαμαλιόγκας
520	Φαίη Τζανετουλάκου	Ιωάννα Γκούμα
		Καλλίνα Μαϊοπούλου
		Έλμα Πετρίδου
521	Μαρία - Κυβέλη Μαυροκορδοπούλου	Rilène Markopoulou
522	Γκέλυ Γριντάκη	Monika Pavlechova
525	Μαρία Στάθη	Εύα Μαραθάκη
526	Γιώργος Δάβος	Felix Delandre

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 52

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 53

ROOMS 2013
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Ευχαριστούμε πολύ όσους συμμετέχουν σε αυτή τη διοργάνωση, τους Επιμελητές, τους Καλλιτέχνες και ασφαλώς το ξενοδοχείο St George Lycabettus και την οικογένεια Ειρήνης Βασιλοπούλου για τη θερμή φιλοξενία που μας παρέχει για ακόμα μια φορά και για το σταθερό ενδιαφέρον τους για τη σύγχρονη τέχνη και τη συνεχή και πολύπλευρη υποστήριξη και προβολή πολιτιστικών δραστηριοτήτων.

ROOMS 2013+
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Copyright Αίθουσα Τέχνης Καππάτος
All rights reserved, Ιανουάριος 2013
Φωτογράφιση: Charlie Makkos

ΧΟΡΗΓΟΙ TSANTALI SINCE 1890

Κτήμα Παπαϊωάννου

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

MAD · Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ · kiss 92.9 · athina 9.84 · breathtaking ATHENS · ελculture.gr · art.mag · GO OUT · culture now.gr · Politismos

Με την υποστήριξη

KOSMOS 93.6

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 54

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 55

ROOMS 2013+

Contemporary Art Show

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Twenty Curators propose Young Artists

Kappatos Gallery, 12 Athinas str., 105 54 Athens
T: 210 3217931, F: 210 3212745
gallery@kappatosgallery.com
www.kappatosgallery.com

Pantheon Cultural Non Profit Society
12 Athinas str., 105 54 Athens T: 210 3257751
pan8eon@otenet.gr

kappatos:Layout 1 copy 1/21/13 11:37 AM Page 56